

Fremsat den 15. december 2020 af udlændinge- og integrationsministeren (Mattias Tesfaye)

Forslag

til

lov om ændring af repatrieringsloven

(Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering m.v.)

§ 1

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, 2. pkt., og stk. 9, ændres »stk. 8« til: »stk. 9«.
2. I § 7 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:
»Stk. 7. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. stk. 3-6, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1 og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.«
Stk. 7-11 bliver herefter stk. 8-12.
3. I § 9, 3. pkt., indsættes efter »ansøgningen om hjælp til repatriering«: »eller i erklæringen efter § 7, stk. 7.«.
4. I § 9 indsættes efter 3. pkt. som nyt punktum:
»Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.«
5. I § 9 a, stk. 4, ændres »§ 7, stk. 1 og 8,« til: »§ 7, stk. 1 og 9,«.
6. Efter § 9 a indsættes i *kapitel 3*:
»§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 3. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.«

7. Efter § 10 a indsættes i *kapitel 4*:

»§ 10 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Stk. 3. Udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1 eller stk. 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.«

8. I § 12, *stk. 1*, indsættes efter »afgørelser efter denne lov«: »», bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1,«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2021.

Stk. 2. Repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 7, har virkning for afgørelser, der er truffet efter lovens ikrafttræden, samt for afgørelser, der er truffet inden lovens ikrafttræden, når det forhold, der kunne føre til bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat efter lovens ikrafttræden, og der er afsagt dom om forholdet inden for den periode, der er nævnt i § 9 b, stk. 2, og § 10 b, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 7. Er der ikke afsagt dom, men er personen sigtet eller tiltalt for et forhold som nævnt i 1. pkt., kan udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, hvis der er udsigt til, at der afsiges dom inden for rimelig tid. Afsiges der fældende dom om forholdet, bortfalder den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand. Afsiges der frifindende dom efterbetales den tilbageholdte hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Stk. 3. Repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, har endvidere virkning for afgørelser, der er truffet før lovens ikrafttræden, uanset at det forhold, der kunne føre til bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, i sin helhed er begået før lovens ikrafttræden, hvis der er grund til at antage, at den resterende del af hjælpen til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand vil blive anvendt til forhold, der i sig selv ville være omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1.

Stk. 4. Er der allerede sket udbetaling af hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand til en person, der ikke er berettiget hertil, jf. stk. 2 og 3, kan beløbet kræves tilbagebetalt efter bestemmelsen i repatrieringslovens § 9, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, samt efter regler udstedt i medfør af repatrieringslovens § 10, stk. 6, jf. stk. 7, 3. pkt.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
2. *Lovforslagets hovedpunkter*
  - 2.1. *Gældende ret*
    - 2.1.1. *Personkreds*
    - 2.1.2. *Hjælp til repatriering*
    - 2.1.3. *Reintegrationsbistand*
    - 2.1.4. *Tilbagebetaling og refusion*
    - 2.1.5. *Udlændingelovens regler om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, udelukkelse samt udvisning*
  - 2.2. *Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
3. *Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler*
  - 3.1. *Udveksling af personoplysninger*
  - 3.2. *Overførsel af personoplysninger til tredjelande*
4. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
5. *Økonomiske konsekvenser og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
6. *Administrative konsekvenser for borgerne*
7. *Klima- og miljømæssige konsekvenser*
8. *Forholdet til EU-retten*
9. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
10. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at en persons ret til yderligere støtte ved repatriering bør bortfalde, hvis der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding kunne have fået inddraget sin opholdstilladelse, og at vedkommende i så fald ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og dermed heller ikke have haft ret til støtte ved repatriering.

Den økonomiske støtte, som en person kan opnå i forbindelse med repatriering, vil efter omstændighederne kunne bestå af dels hjælp til repatriering, dels løbende, månedlig reintegrationsbistand.

For at undgå misbrug af repatrieringsordningen udbetales hjælp til repatriering i dag for en stor del af hjælpens vedkommende i to dele, således at første del kommer til udbetaling i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den anden og resterende del først kommer til udbetaling

tidligst 12 måneder efter udrejsen og i visse tilfælde først op til 24 måneder efter udrejsen.

Reintegrationsbistand, herunder eventuel supplerende reintegrationsbistand til personer med opholdstilladelse meddelt før den 1. juli 2002, udbetales som udgangspunkt i dag som en løbende, månedlig ydelse i 5 år, alternativt som en løbende, månedlig livslang ydelse, som udgør 80 pct. af den 5-årige ydelse.

Med forslaget vil der blive indført en ny ordning i repatrieringsloven, hvorefter en persons ret til udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor personen anmoder herom, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til,

- at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at personen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.),
- at personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- at der er alvorlig grund til at antage, at personen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, eller
- at personen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Tilsvarende vil der med forslaget blive indført en ny ordning i repatrieringsloven, hvorefter en persons ret til fortsat udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, herunder eventuel supplerende bistand, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til de ovenfor anførte udelukkelsesgrunde.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse virker det således stødende for den almindelige retsopfattelse, hvis personer, der f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter at være vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan opnå yderligere økonomisk hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Med forslaget sikres det desuden, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand kan tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at personen f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter afgørelsen om at yde støtte.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse er der med forslaget fundet en rimelig og nødvendig balance

mellem på den ene side hensynet til at sikre, at repatrieringsordningen er attraktiv for målgruppen for ordningen, og på den anden side hensynet til retsopfattelsen og nødvendigheden af en konsistent tilgang til udbetaling af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand ved f.eks. alvorlig kriminalitet, uanset om forholdet ligger forud for eller efter repatrieringen.

Desuden muliggør forslaget efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse en så vidt mulig hensigtsmæssig administration i kommunerne, samtidig med at der tages det nødvendige opgør med udbetaling af yderligere hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af f.eks. alvorlig kriminalitet.

Samtidig er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelse af forslaget om bortfald af yderligere støtte i forbindelse med repatriering kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til bl.a. at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager, og at dette kan have en afsmitte effekt i forholdet til antallet af afgørelser om bortfald af støtten. Det er imidlertid vurderingen, at det er afgørende, at der indføres et redskab svarende til den foreslåede nye ordning, således at yderligere støtte kan bortfalde, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Med lovforslaget følges der op på beslutningsforslag nr. B 176, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, B 176 som fremsat den 14. maj 2020.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Gældende ret

2.1.1. Personkreds

Personkredsen efter repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, omfatter dels flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, jf. lovens § 3. Loven gælder dog ikke for nordiske statsborgere eller EU- eller EØS-statsborgere.

Udlændinge uden opholdstilladelse i Danmark omfattes som altovervejende hovedregel ikke af repatrieringsloven. Det betyder bl.a., at en udlænding ikke omfattes af loven og dermed heller ikke har ret til hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis opholdstilladelsen som flygtning eller familiesammenført m.v. er inddraget eller nægtet forlænget som følge af f.eks. alvorlig kriminalitet begået under et besøg uden for landet på et tidspunkt, hvor udlændingen havde lovligt ophold her i landet.

2.1.2. Hjælp til repatriering

For personer omfattet af repatrieringsloven yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1. Der kan kun udbetales hjælp

til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. § 7, stk. 8, og personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. En person kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 7, og den pågældende kan således ikke på et senere tidspunkt på ny modtage hjælp til repatriering, uanset baggrunden for, at vedkommende er vendt tilbage til Danmark efter opholdet i hjemlandet eller det tidligere opholdsland og derefter ønsker at repatriere på ny. For familiesammenførte er det normalt en forudsætning for udbetaling af hjælp til repatriering, at udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den herboende reference, jf. § 7, stk. 8 og 9.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen betinget af, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt, hvilket typisk er tilfældet efter 12 måneder, jf. nedenfor, og at personen fortsat opholder sig som repatrieret i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Efter forarbejderne til loven er formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering at forhindre misbrug af ordningen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1246. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

Hjælp til repatriering, der kommer til udbetaling i to dele, omfatter:

- Hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland indtil 142.059 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 43.326 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4. Hjælpen udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 56.823 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 17.330 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år, jf. § 7, stk. 3.
- Udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.959 kr. pr. år i op til 4 år, jf. § 7, stk. 2, nr. 6. Hjælpen til sygeforsikring udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden, jf. § 7, stk. 4.
- Hjælp til dækning af behandlingsudgifter i de tilfælde, hvor sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 5, 1. pkt. Hjælpen udgør 7.959 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden, jf. § 7, stk. 5, 2. pkt.
- Udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 530 kr. om

måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år, jf. § 7, stk. 2, nr. 9. Hjælpen udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes, jf. § 7, stk. 6.

Hjælp til etablering, sygeforsikring (eller alternativt behandlingsudgifter) og skolegang ydes til hver enkelt person omfattet af ordningen, der repatrierer, og størrelsen af beløbet afhænger i visse tilfælde af, om personen er over eller under 18 år.

De angivne beløb er fastsat i 2020-niveau, jf. vejledning nr. 10059 af 25. november 2019 om regulering pr. 1. januar 2020 af satsen i integrationsloven, repatrieringsloven, danskuddannelsesloven, lov om integrationsgrunduddannelse (igu) og lov om aktiv socialpolitik.

En opholdstilladelse bortfalder normalt, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, eller når udlændingen har opholdt sig uden for landet i en længere periode. Bortfald af udlændingens opholdstilladelse indebærer, at udlændingen ikke på ny kan indrejse og tage ophold i Danmark, medmindre udlændingen har et andet lovligt opholdsgrundlag. For visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder der imidlertid en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 2 år. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark. Der kan herved henvises til udlændingelovens §§ 17 og 17 a.

For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, jf. ovenfor, efter fortrydelsesrettens udløb. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab sker udbetaling af den resterende del af hjælp til repatrieringen, når den pågældende, på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager hjælp til repatriering, og som opholder sig sammen med den repatrierede forælder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, løses fra deres danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, som har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den resterende hjælp til

henholdsvis etablering, sygeforsikring, behandlingsudgifter og skoleudgifter, når den pågældende herudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

For udlændinge gælder således, at den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. når der er forløbet typisk 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller når fortrydelsesretten herefter udløber. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab stilles der krav om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab, førend den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales. For begge persongrupper gælder desuden, at den pågældende person fortsat skal opholde sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den resterende del af hjælp til repatriering er forfalden til udbetaling.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om forhold, der har fundet sted i tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, og som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven og dermed ikke ville have haft ret til hjælp til repatriering (f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet under et besøg i udlandet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen), ikke er til hinder for, at en person har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering.

2.1.3. Reintegrationsbistand

Der er i repatrieringslovens kapitel 4 fastsat regler om reintegrationsbistand.

Det fremgår af forarbejderne til kapitel 4 i repatrieringsloven, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4498, at baggrunden for reglerne om reintegrationsbistand er, at en del ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge ønsker at vende hjem, men opgiver tanken herom på grund af manglende forsørgelsesmulighed. Adgangen til (helt eller delvist) at modtage folkepension ved repatriering er således underlagt en række betingelser, hvilket betyder, at mange ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge, som ønsker at repatriere, ikke har økonomisk mulighed for at forsørge sig selv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Formålet er således at hjælpe denne gruppe af udlændinge med et løbende kontant tilskud til forsørgelse, hvorved de ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge har en reel mulighed for reintegrationsbistand i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, ligesom det kan undgås, at denne persongruppe fastholdes i Danmark alene på grund af manglende forsørgelse i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Reintegrationsbistanden supplerer således muligheden for at modtage pension under repatriering.

Reintegrationsbistand kan efter ansøgning og under visse nærmere betingelser ydes til en person omfattet af repatrieringsloven.

Der kan ske udbetaling af reintegrationsbistand, hvis personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, hvis personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, hvis personen har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år, og hvis personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1.

Reintegrationsbistand udbetales som udgangspunkt som en løbende, månedlig ydelse i 5 år. I stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af den 5-årige reintegrationsbistand. Anmodningen herom er uigenkaldelig. Der henvises herved til repatrieringslovens § 10, stk. 2.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som opfylder betingelserne for at modtage reintegrationsbistand, og som er meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om den supplerende reintegrationsbistand, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen herom er uigenkaldelig. Der henvises herved til repatrieringslovens § 10, stk. 3.

Pension, der medtages ved repatriering i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og andre lande, fradrages i reintegrationsbistanden, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 5.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter størrelsen af reintegrationsbistanden. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering. Af forarbejderne til repatrieringsloven, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4498, fremgår det, at bistanden fastsættes, således at bistanden under hensyn til leveomkostningerne i de enkelte lande giver en levefod, der svarer nogenlunde til den levefod, der opnås ved modtagelse af folkepensionens og førtidspensionens grundbeløb her i landet. Der henvises herved til repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter loven fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand og bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017 om reintegrationsbistandens størrelse.

Af bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand følger det bl.a., at reintegrationsbistanden for den enkelte udlænding ikke kan nedsættes i den periode, hvori bistanden ydes, uanset om udlændingen efter repatrieringen får løbende indtægter, der delvist kan dække behovet for reintegrationsbistand, jf. bekendtgørelsens § 5. Derimod ophører udbetaling af reintegrationsbistanden, hvis udlændingen dør, flytter til et andet land eller kommer i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand, jf. bekendtgørelsens § 6, jf. § 4.

Der er ikke i repatrieringsloven eller i regler fastsat i medfør af loven fastsat andre betingelser for, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand udbetales.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven og dermed ikke have haft ret til reintegrationsbistand, f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet under et besøg i udlandet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, ikke er til hinder for, at en person fortsat har ret til at få udbetalt den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

2.1.4. Tilbagebetaling og refusion

Repatrieringslovens § 9 indeholder regler om obligatorisk tilbagebetalingspligt i visse nærmere bestemte tilfælde. Efter bestemmelsen skal kommunalbestyrelsen således træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Tilbagebetalingskrav skal behandles efter § 95 i lov om aktiv socialpolitik og de i medfør af denne bestemmelse fastsatte regler. Det betyder bl.a., at tilbagebetalingskravet normalt bortfalder, når der er gået 3

år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 6, forestår Udbetaling Danmark udbetaling af reintegrationsbistand og kan i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 7, jf. herved afsnit 2.1.3.

En kommunes udgifter til hjælp til repatriering efter bl.a. repatrieringslovens § 7 refunderes af staten, jf. repatrieringslovens § 13, stk. 1. Staten dækker således 100 pct. af en kommunes udgifter efter § 7. Administrationsudgifter, herunder udgifter til sagsbehandling, afholdes af kommunerne, jf. § 4 i bekendtgørelse nr. 1467 af 16. december 2019 om statsrefusion og tilskud samt regnskabsaflæggelse og revision på visse områder inden for Social- og Indenrigsministeriets, Beskæftigelsesministeriets, Udlændinge- og Integrationsministeriets, Børne- og Undervisningsministeriets og Transport- og Boligministeriets ressortområder. Desuden yder staten et resultattilskud på 26.530 kr. (2020-niveau) til kommunalbestyrelsen for hver person med bopæl i kommunen, som repatrierer i medfør af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 13, stk. 2. Resultattilskuddet ydes, uanset om udlændingen senere vender tilbage til Danmark i medfør af udlændingelovens § 17 a (fortrydelsesretten), og kommunalbestyrelsen som følge heraf træffer afgørelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

2.1.5. Udlændingelovens regler om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, udelukkelse samt udvisning

Udlændingelovens § 19 indeholder nærmere regler om inddragelse af en opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages, bl.a. når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse (udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2), eller når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 10, stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse (udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3). Inddragelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse kan i sådanne tilfælde ske, uanset om den tidsbegrænsede opholdstilladelse er meddelt med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold, og uanset om der er indledt en sag om forlængelse af opholdstilladelsen.

Udlændingelovens § 10, hvortil der henvises i § 19, stk. 2, indeholder de såkaldte udelukkelsesgrunde, dvs. det retlige grundlag for, i hvilket tilfælde en udlænding ikke kan meddeles opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, kan en udlænding ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9

i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed (nr. 1), udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed (nr. 2) eller udlændingen anses for omfattet af FN's flygtningekonvention artikel 1 F (om grunde til udelukkelse fra flygtningekonventionen) (nr. 3).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan en udlænding desuden, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, bl.a. hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet (nr. 1), eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22-24 (nr. 2).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Personkredsen omfattet af repatrieringsloven er – for så vidt der er tale om udlændinge – indeholdt i anvendelsesområdet for udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Udlændingelovens §§ 22-24 indeholder nærmere bestemmelser om udvisning af udlændinge ved dom som følge af kriminalitet.

Udlændinge, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2 (asyl), som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, vil således efter en konkret vurdering, jf. udlændingelovens § 26, kunne udvises, hvis de idømmes ubetinget frihedsstraf for nærmere bestemte overtrædelser af navnlig straffeloven. Efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, gælder det uanset frihedsstraffens længde. I andre tilfælde vil en udlænding efter en konkret vurdering, jf. § 26, kunne udvises ved ubetinget straf af mindst 3 års fængsel, ved mindst 1 års fængsel for flere strafbare forhold eller hvis den pågældende tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 22, nr. 1-3.

Udlændinge, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, vil ud over disse tilfælde efter en konkret vurdering, jf. udlændingelovens § 26, kunne udvises, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller af mindst 6 måneders fængsel for flere strafbare forhold, eller hvis de tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 23, nr. 1-3.

Andre udlændinge, dvs. udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, vil her-

udover efter en konkret vurdering, jf. udlændingelovens § 26, kunne udvises, hvis de idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Med frihedsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse i hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Henvisningen i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, til udlændingelovens § 10, stk. 1, og stk. 2, nr. 1 og 2, indebærer således bl.a., at udlændinge, der uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter bestemmelserne i §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet – eller når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en sådan lovovertrædelse – vil kunne få inddraget opholdstilladelsen.

Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse, jf. § 19 a, stk. 3. Det betyder, at inddragelse skal ske, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingelovens § 11, stk. 2, indeholder regler om forlængelse af opholdstilladelse for visse udlændinge. For udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges opholdstilladelsen efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19. Endvidere følger det af bestemmelsen (modsætningsvist), at en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold forlænges, hvis betingelserne for at meddele opholdstilladelse (fortsat) er opfyldt, herunder at udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10 ikke er til hinder herfor.

Tidsubegrænsede (permanente) opholdstilladelser skal ikke forlænges, men en tidsubegrænset opholdstilladelse kan under visse nærmere betingelser inddrages, jf. ovenfor om udlændingelovens § 19, stk. 2. En udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse kan desuden efter omstændighederne bl.a. udvises ved dom, jf. ovenfor om udlændingelovens §§ 22-24.

Danske statsborgere, herunder danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, omfattes ikke af udlændingeloven og dermed heller ikke af udlændingelovens regler om udvisning eller om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den omstændighed, at der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter afgørelsen om repatriering, men forud for tidspunktet for anmodningen om den resterende del af repatrieringshjælpen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven

og dermed ikke have haft ret til hjælp til repatriering (f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet uden for landet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen), er ikke til hinder for, at en person har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering.

Tilsvarende gælder for så vidt angår retten til – løbende og månedsvist – at få udbetalt reintegrationsbistand, når forholdet har fundet sted i tiden efter afgørelsen om reintegrationsbistand.

Alvorlig kriminalitet el.lign., der finder sted efter repatrieringen, har således ikke i dag betydning for, om den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand kommer til udbetaling – heller ikke selvom et sådant forhold ville kunne have betydet, at en udlænding slet ikke var omfattet af repatrieringsloven og dermed heller ikke kunne opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis forholdet havde fundet sted forud for ønsket om repatriering.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering bør bortfalde, hvis der foreligger oplysninger om sådanne forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Tilsvarende finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at en persons ret til fortsat udbetaling af løbende, månedlig reintegrationsbistand bør bortfalde for fremtiden, hvis der foreligger oplysninger om sådanne forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører.

Der er således et væsentligt hensyn til at sikre, at f.eks. alvorlig kriminalitet har samme betydning for udlændinges mulighed for at opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, uanset om forholdet finder sted forud for eller efter repatrieringen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder i den forbindelse, at en betingelse om fravær af alvorlig kriminalitet m.v. også bør gælde i tilfælde, hvor der er tale om en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, som er repatrieret med hjælp efter repatrieringsloven, og som løses fra sit danske statsborgerskab, uanset at danske statsborgere ikke omfattes af udlændingelovens regler om udvisning eller inddragelse etc.

I forlængelse heraf finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at det kan virke stødende for den almindelige retsopfattelse, hvis personer, herunder personer løst fra dansk statsborgerskab, der f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter repatriering, kan opnå yderligere økonomisk hjælp til repatriering, jf. herved også behandlingen af beslutningsforslag nr. B 176, Folketingstidende 2019-20, tillæg B og C.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en ny ordning i repatrieringsloven, hvorefter en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og inden anmodningen om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til,

- at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at personen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.),
- at personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, eller
- at personen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og genrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Tilsvarende foreslås det, at en persons ret til fortsat reintegrationsbistand bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, og inden reintegrationsbistanden ophører, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til de ovenfor anførte udelukkelsesgrunde.

Karakteren af de forhold, der herefter kan føre til, at den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder, svarer til karakteren af de forhold, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3. Dette ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven og dermed ikke have haft ret til støtte efter loven. Forslaget bygger således på en overordnet præmis om, at tidspunktet for, hvornår eksempelvis et kriminelt forhold har fundet sted, dvs. uanset om forholdet er begået forud for eller efter repatrieringen, principielt set bør være uden betydning for, om (den resterende del af) hjælpen til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand (fortsat) kommer til udbetaling.

Afgrænsningen af, hvilke forhold der kan føre til bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand, sikrer, dels at et forhold, som efter dansk ret ikke er strafbart i Danmark, ikke omfattes, uanset om forholdet er strafbart efter loven i repatrieringslandet (f.eks. kriminalisering af homoseksualitet), dels at et forhold, som er strafbart i Danmark, omfattes, uanset om forholdet er strafbart i repatrieringslandet (f.eks. vold i nære familierelationer).

Efter forslaget er bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen. Ved afgrænsningen af den tidsmæssige betingelse er det indgået, at myndighedernes sagsbehandlingstid ikke bør være bestemmende for, hvilke forhold der omfattes af den foreslåede ordning, og at den angivne periode muliggør en afgrænsning på et mere objektivi grundlag, samtidig med at perioden har en så vid udstrækning som muligt. I forlængelse heraf bemærkes det, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering efter gældende ret nægtes, hvis betingelserne herfor – f.eks. den tidsmæssige betingelse (dvs. fortrydelsesretten etc.) – ikke er opfyldt.

Endvidere følger det af forslaget, at bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører, dvs. typisk efter 5 år eller hvis der træffes afgørelse herom, f.eks. fordi personen flytter til et andet land eller kommer i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand. Efter forslaget har bortfald af reintegrationsbistanden virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat. Det vil i praksis betyde, at udbetaling af reintegrationsbistanden, der udbetales månedsvis bagud, ikke vil ske med udgangen af den første hele måned efter det tidspunkt, hvor forholdet har fundet sted. Forløber kriminaliteten mv. over en periode fordelt på flere måneder, regnes bortfaldstidspunktet fra det tidligst mulige tidspunkt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere, at kommunerne skal kunne tilbageholde den resterende del af hjælp til repatriering eller yderligere udbetalinger af den løbende, månedlige reintegrationsbistand i tilfælde af, at der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at den repatrierede person f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter repatrieringen, indtil der foreligger en nærmere afklaring heraf, eller indtil der efter omstændighederne træffes afgørelse om bortfald af støtten.

Med denne del af forslaget sikres det, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller af reintegrationsbistanden efter omstændighederne ikke vil være uden reel virkning i situationer, hvor vurderingen af, om der foreligger forhold, som kan føre til bortfald af ydelsen, først foretages efter, at den resterende hjælp eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand er kommet til udbetaling, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af støtten viser sig at være udsigtsløs.

Forslaget indebærer desuden, at retten til den resterende hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrati-

onsbistand fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til.

I forlængelse heraf foreslås det, at den relevante kommune ved behandlingen af sager om eventuel bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand indhenter en vurdering fra Udlændingestyrelsen af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen vurderer, f.eks. om den alvorlige kriminalitet, som personen måtte have begået i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringen, ville kunne have ført til, at en udlænding skulle udelukkes fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2.

Til brug for vurderingen af, om personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, hvis pådømmelsen var sket her i landet – eller når der er alvorlig grund til at antage, at personen har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning – vil Udlændingestyrelsen på tilsvarende vis som i inddragelsessager kunne indhente en vurdering fra Rigsadvokaten af, om lovovertrædelsen kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Det forudsættes, at der i forhold til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Til forskel fra sager om inddragelse af en opholdstilladelse ved alvorlig kriminalitet el.lign. følger det dog af den foreslåede ordning, at Udlændingestyrelsen ikke skal foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, men alene en vurdering af, om karakteren af forholdet ville kunne have været omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Vurderingen af, om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 19 a, stk. 3, jf. § 26, stk. 2, vil således ikke skulle foretages i tilfælde, hvor vurderingen angår spørgsmålet om modtagelse af hjælp til repatriering, og ikke spørgsmålet om fortsat ret til ophold i Danmark.

Den vurdering, som efter forslaget skal foretages i sådanne sager, svarer for så vidt angår karakteren af det begåede forhold til den vurdering, som Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3. Inddragelse af en opholds-

tilladelse kan således efter gældende ret komme på tale ikke alene i de tilfælde, hvor det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af tilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, men også i de tilfælde, hvor sådanne omstændigheder er opstået efter meddelelsen af opholdstilladelsen. Det sidstnævnte kan f.eks. være tilfældet, hvis en udlænding med opholdstilladelse her i landet under et besøgsophold i udlandet dømmes for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, hvis pådømmelsen var sket her i landet.

Med forslaget er der imidlertid lagt op til, at det i alle tilfælde er Udlændingestyrelsen – og ikke f.eks. Styrelsen for International Rekruttering og Integration – der på anmodning fra den relevante kommunalbestyrelse skal vurdere, hvorvidt (karakteren af) forholdet er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Det bemærkes hertil, at vurderingen også skal afgives i sager om danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ikke er omfattet af inddragelses- eller udvisningsadgangen efter udlændingeloven, hvorfor der ikke for denne målgruppe kan peges på én bestemt ansvarlig myndighed for udelukkelsesvurderingen. Hensigten med at henlægge opgaven med at afgive en vurdering til Udlændingestyrelsen i alle tilfælde er at bidrage til en enstrengt behandling af sådanne sager af hensyn til kommunernes sagsbehandling på et område, hvor antallet af sager vurderes at ligge på et meget begrænset niveau fordelt på landets kommuner, såvel som borgerens overblik over regelsættet.

I den forbindelse foreslås det, at hvis en persons opholdstilladelse allerede er inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, skal kommunalbestyrelsen lægge denne afgørelse oprøvet til grund ved behandlingen af sagen om tilbageholdelse eller bortfald af den resterende del af repatrieringshjælpen, eller ved behandlingen af sagen om tilbageholdelse eller bortfald af fortsat løbende, månedlig reintegrationsbistand.

Med forslaget sikres det, at Udlændingestyrelsen ikke på ny vil skulle foretage den samme vurdering til brug for tilbageholdelses- eller bortfaldssagen, når vurderingen allerede vil være foretaget af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet i relation til en eventuel sag om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller en sag om nægtelse af forlængelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

I sager om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering vil kommunalbestyrelsen – forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af hjælpen i øvrigt er opfyldt – herefter alene skulle tage stilling til, om forholdet helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter

kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil tidspunktet for anmodningen om at få den resterende del af hjælpen udbetalt. I sager om bortfald af reintegrationsbistanden vil kommunalbestyrelsen – forudsat at de øvrige betingelser i øvrigt er opfyldt – alene skulle tage stilling til, om det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1.

Med forslaget forudsættes det, at Udlændingestyrelsens vurdering af, om betingelserne for udelukkelse fra opholdstilladelse som følge af f.eks. alvorlig kriminalitet begået uden for Danmark er opfyldt, lægges oprøvet til grund af kommunalbestyrelsen ved kommunalbestyrelsens afgørelse af, om den resterende del af hjælpen eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand skal bortfalde eller tilbageholdes. Uanset at Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget ikke er en afgørelse i forvaltningslovens forstand, forudsættes det, at de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse, finder anvendelse i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sagen og som led i afgivelsen af vurderingen. Dette vil sikre, at Udlændingestyrelsens udtalelse kan indgå direkte i kommunalbestyrelsens afgørelse om bortfald.

Med henblik på at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager foreslås det endvidere, at den relevante kommune videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering, og som er nødvendige for sagens behandling, til Udlændingestyrelsen, ligesom Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige for sagens behandling, til den relevante kommune, og at der således ikke forinden skal søges indhentet et samtykke fra personen hertil.

Desuden foreslås det, at de myndigheder, der mest nærliggende vurderes at være eller komme i besiddelse af relevante oplysninger om et forhold i repatrieringslandet, dvs. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet, kan underrette den relevante kommune, hvis myndighederne på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, bliver opmærksom på, at der kan rejses spørgsmål om, hvorvidt en repatrieret person har eller kan have begået f.eks. alvorlig kriminalitet efter repatrieringen. Det foreslås i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for sagens behandling, til den relevante kommune, og at der ikke forinden indhentes samtykke fra personen hertil. Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at foretage underretning eller videregive oplysninger af betydning for behandlingen af en sag om tilbageholdelse eller bortfald af repatrieringsstøtte, f.eks. hvis det vurderes,

at oplysningerne af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter bør hemmeligholdes.

Samtidig foreslås det, at Udenrigsministeriet efter anmodning i muligt omfang bistår Udlændingestyrelsen og den relevante kommunalbestyrelse med at indhente de oplysninger, der er nødvendige til brug for vurderingen af, om den resterende del af hjælpen til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand skal tilbageholdes eller bortfalde. Det forudsættes i den forbindelse, at det – i tråd med behandlingen af inddragelsessager – normalt påhviler Udlændingestyrelsen at indhente et sådant bidrag fra Udenrigsministeriet til brug for Udlændingestyrelsens vurdering, og at der derfor kun i sjældnere tilfælde vil være behov for, at kommunen selv anmoder Udenrigsministeriet om bistand hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 6 og 7.

Desuden foreslås det, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at personen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Hensigten med forslaget er at bidrage til, at den relevante kommunalbestyrelse så vidt muligt bliver bekendt med forhold, som kan have betydning for vurderingen af, om den resterende del af hjælpen skal bortfalde. Forud for udbetaling af den resterende del af hjælpen vil kommunalbestyrelsen således skulle indhente en erklæring fra den repatrierede person om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold efter repatrieringen. Tilsvarende forudsættes det, at bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, hvis lovforslaget vedtages, vil blive ændret, således at tilsvarende retsstilling indføres for sager om reintegrationsbistand, hvilke vurderes at kunne ske inden for den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 2.

Det bemærkes hertil, at kommunalbestyrelsen efter gældende ret kan træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælpen, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger, jf. repatrieringslovens § 9, 3. pkt.

I forlængelse heraf foreslås det, at denne bestemmelse udvides, således at der også kan kræves tilbagebetaling af den resterende del af hjælpen, hvis personen angiver urigtige eller vildledende oplysninger forud for udbetaling af den resterende del af hjælpen, herunder urigtige oplysninger om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold efter repatrieringen. Tilsvarende forudsættes det, at bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014

om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, hvis lovforslaget vedtages, vil blive ændret, således at tilsvarende retstilstand indføres for sager om reintegrationsbistand, hvilket ligeledes vurderes at kunne ske inden for den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 3.

Herudover foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, hvis der er truffet afgørelse om bortfald heraf. Med forslaget sikres det, at der kan kræves tilbagebetaling af en allerede udbetalt 2. rate af hjælpen også i tilfælde, hvor myndighederne først efter udbetalingstidspunktet får en formodning om, at personen på et tidspunkt efter afgørelsen om hjælpen, men forud for anmodningstidspunktet, f.eks. har begået alvorlig kriminalitet, og når der herefter træffes afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen. Tilsvarende forudsættes det, at bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand i givet fald vil blive ændret, således at tilsvarende retstilstand indføres for sager om reintegrationsbistand, hvilke ligeledes vurderes at kunne ske inden for den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 4.

Endelig foreslås det, at kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller af den løbende, månedlige reintegrationsbistand ikke – modsat kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven i øvrigt – kan indbringes for Ankestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ubetænkeligt at afskære adgang til administrativ rekurs til Ankestyrelsen i sådanne sager navnlig henset til, at vurderingen af, om et forhold efter sin karakter omfattes af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i hovedsagen baserer sig på en række mere objektivt prægede forhold, herunder om alvorlig kriminalitet mv. begået efter afgørelsen om hjælp til repatriering eller afgørelsen om reintegrationsbistand ville kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 som følge af straffens karakter og længde, hvis forholdet var begået her i landet. Der er herved tale om spørgsmål, som sædvanligvis vurderes af domstolene (i sager om udvisning ved dom) eller indgår som del af en udtalelse fra Rigsadvokaten til udlændingemyndighederne (i inddragelsessager og sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse), og som ikke ligger inden for Ankestyrelsens sædvanlige ansvarsområde i forbindelse med klagesager. Det vil i sager om bortfald af ydelsen således være op til Rigsadvokaten at vurdere, hvilken straf den pågældende ville have modtaget, hvis kriminaliteten var begået her i landet, og om karakteren af kriminaliteten i sig selv kunne føre til udvisning. Indførelse af en klageadgang til Ankestyrelsen ville således skabe en helt ny retsstilling derved, at Ankestyrelsens prøvelse i prin-

cippet vil kunne omfatte Rigsadvokatens vurdering. Endvidere bemærkes det særligt, at der ikke vil skulle foretages en vurdering af, om udlændingelovens § 26, der indeholder et vidt skøn, vil være til hinder for udvisning, hvilket i sig selv – og set i sammenhæng med de øvrige elementer – taler for, at afskæring af klageadgangen er ubetænkelig. Tilsvarende baserer kommunalbestyrelsens vurdering af, om det begåede forhold opfylder de tidsmæssige betingelser, sig i hovedsagen på mere objektivt prægede forhold i relation til, hvornår forholdet er begået. Hertil kommer, at der i disse sager findes at være behov for en forholdsvis hurtig afklaring, ligesom det er indgået i vurderingen, at der med afgørelser om at yde støtte er tale om begunstigende forvaltningsakter, og at kommuner ikke står i et almindeligt underordningsforhold til andre myndigheder, hvorfor deres afgørelser ikke kan påklages efter den almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætning om rekurs, jf. Niels Fenger, *Forvaltningsret*, 1. udgave (2018), side 1016.

I forlængelse heraf bemærkes det, at disse vurderinger vil kunne prøves af domstolene ved indbringelse af kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering eller om bortfald af reintegrationsbistanden.

Hertil kommer, at kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald vil være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og at personen således vil kunne klage over afgørelsen om bortfald til ombudsmanden.

Det er endelig indgået i vurderingen, at der formentlig vil være tale om et meget begrænset antal sager om bortfald af støtte, hvorfor overvejelserne om etablering af en mere kompleks administrativ klageordning skal ses i forhold hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 8.

3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler

3.1. Udvekslinger af oplysninger

Der vil efter forslaget blive tale om behandling af oplysninger i form af udveksling af personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, 9 og 10, og databeskyttelsesloven mellem Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet politimyndighederne og kommunalbestyrelsen.

Der vil efter forslaget desuden blive tale om udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering af, hvorvidt betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse om bortfald og tilbageholdelse af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand.

Der vil efter forslaget blive tale om udveksling af oplysninger mellem Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen samt kommunalbestyrelsen, i det omfang Udenrigsministeriet efter forslaget bistår med at indhente oplysninger til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse om tilbageholdelse og bortfald af repatrieringshjælpen og reintegrationsbistand samt til brug for Udlændingestyrelsens vurdering af sagen.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler bemærkes følgende:

Det fremgår af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 1. pkt., som ændret ved lov nr. 503 af 23. maj 2018 om ændring af lov om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, lov om massemediers informationsdatabaser og forskellige andre love (Konsekvensændringer som følge af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen samt medieansvarslovens anvendelse på offentligt tilgængelige informationsdatabaser m.v.), at for manuel videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i databeskyttelseslovens §§ 6-8 og 10 og § 11, stk. 1, og i artikel 5, stk. 1, litra a-c, artikel 6, artikel 7, stk. 3, 1. og 2. pkt., artikel 9 og 10 og artikel 77, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), jf. § 2, stk. 1, i databeskyttelsesloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Det fremgår endvidere af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., at for videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, finder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse, medmindre videregivelsen er reguleret af lov om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at for elektronisk videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder gælder reglerne om behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Databeskyttelsesloven supplerer og gennemfører databeskyttelsesforordningen, jf. databeskyttelseslovens § 1, stk. 1. Loven og forordningen gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk databehandling.

Videregivelse og indhentelse af oplysninger om fysiske personer til og fra en anden offentlig myndighed er en behandling af personoplysninger, der er omfattet af de nævnte regler.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 fastlægger en række grundlæggende behandlingsprincipper, der skal være opfyldt ved al behandling af personoplysninger. Det følger i den forbindelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, bl.a., at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (litra a), indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål (litra b), være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (litra c), og oplysninger skal endvidere opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra d).

Forslaget indebærer som nævnt, at der efter omstændighederne kan blive tale om videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder i form af almindelige oplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, følsomme oplysninger, jf. artikel 9, f.eks. visse oplysninger fra en asylsag, og oplysninger om strafbare forhold, jf. artikel 10.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, som vedrører almindelige personoplysninger, er behandling af personoplysninger kun lovlig, hvis og i det omfang behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Artikel 6, stk. 1, litra e, kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, men der er efter artikel 6, stk. 2, mulighed for, at man kan fastsætte mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af stk. 1, litra c) og e).

Videre fremgår det af artikel 6, stk. 3, at EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime formål der forfølges. Der gælder således et proportionalitetsprincip.

Det er vurderingen, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at videregive almindelige personoplysninger i en sag fra en kommunalbestyrelse til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan udarbejde en vurdering af, hvorvidt betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger forhold omfattet § 10, stk. 1, stk. 2, nr. eller 2, eller stk. 5, på et oplyst grundlag. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysningerne er nødvendig af hensyn til Udlændingestyrelsens udarbejdelse af vurderingen, og som henhører under offentlig myndighedsudøvelse hos kommunalbestyrelser, der træffer afgørelse i sager om hjælp til repatriering efter repa-

trieringsloven, og hos Udlændingestyrelsen, der – efter vedtagelse af lovforslaget – skal modtage relevante oplysninger for at vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, med henblik på, at kommunalbestyrelsen på den baggrund kan træffe afgørelse om eventuel tilbageholdelse og bortfald af hjælp til repatriering efter forslaget.

Det er endvidere vurderingen, at den nævnte behandling, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra e, er nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som udlændingemyndighederne mv. har fået pålagt, jf. artikel 6, stk. 3, 2. pkt. I den forbindelse er det vurderingen, at de foreslåede regler angiver formålet med behandlingen af oplysningerne, og at nødvendighedskravet således er opfyldt på baggrund af de opgaver, der efter lovforslaget påhviler kommunalbestyrelsen og Udlændingestyrelsen og andre myndigheder efter repatrieringsloven i sager om ansøgninger om repatrieringsstøtte.

Som det er anført ovenfor indebærer forslaget, at der efter omstændighederne kan blive tale om videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder i form af også følsomme oplysninger, jf. artikel 9 i databeskyttelsesforordningen, f.eks. visse oplysninger fra en asylsag.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, er der som udgangspunkt forbud mod behandling af personoplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, finder (forbuddet i) artikel 9, stk. 1 ikke anvendelse, og behandling er således lovlig efter f.eks. artikel 9, stk. 2, litra f, som kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, på betingelse af, at behandling er nødvendig for at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.

Det fremgår desuden af artikel 9, stk. 2, litra g, at forbuddet ikke finder anvendelse – således at der kan ske behandling – hvis behandling er nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser på grundlag af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret og står i rimeligt forhold til det mål, der forfølges, respekterer det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse og sikrer passende og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser.

Det er vurderingen, at den nævnte behandling er nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra g, herunder navnlig hensynet til korrekte afgørelser og kontrol med overholdelse af reglerne om repatrieringsstøtte i sager, hvor ansøgeren f.eks. har begået strafbare forhold. I den forbindelse er det

også vurderingen, at proportionalitetskravet, jf. artikel 9, stk. 2, litra g, er opfyldt på baggrund af udførsel af de ovennævnte lovbestemte opgaver i sager om repatrieringsstøtte, der påhviler kommunalbestyrelsen og Udlændingestyrelsen. I den forbindelse henvises der endvidere til, at der er tale om tungtvejende hensyn til også statens sikkerhed.

Endelig bemærkes, at administrationen af den foreslåede bestemmelse i forhold til behandling af følsomme personoplysninger sker således, at der hos myndighederne fastsættes passende og i visse tilfælde specifikke foranstaltninger i forhold til den registrerede. Det bemærkes i den forbindelse, at den der virker inden for den offentlige forvaltning, er omfattet af en lovbestemt tavshedspligt, jf. forvaltningslovens § 27, og dette gælder også i sager om repatrieringsstøtte. Det bemærkes endvidere, at de omhandlede myndigheder, herunder bl.a. kommunerne og Udlændingestyrelsen ved udvekslingen af personoplysninger, som er nødvendige for behandlingen af sagerne om repatrieringsstøtte, vil skulle overholde de generelle principper for behandling af personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5. Der henvises til det ovenfor anførte herom.

Det bemærkes, at der ved behandlingen af følsomme oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningen artikel 9 også samtidig skal være et lovligt grundlag for behandling i forordningens artikel 6. Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, som gengivet ovenfor, er behandling lovlig, hvis og i det omfang behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Da der er tale om følsomme oplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, bemærkes det, at de oplysninger, der videregives ikke går videre end formålet, jf. herved også artikel 5 om behandlingsprincipperne. Det betyder f.eks., at man efter bestemmelsen i artikel 5 ikke videregiver alle sagsakter i en konkret sag, hvis man kan udtrække de oplysninger, der er relevante for en høring i en sag om forslaget til bortfald og tilbageholdelse af repatrieringshjælpen og reintegrationsbistanden.

Forslaget indebærer som nævnt, at der efter omstændighederne kan blive tale om videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder i form af også oplysninger om strafbare forhold, jf. artikel 10 i databeskyttelsesforordningen.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., må behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger på grundlag af artikel 6, stk. 1, kun foretages under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

Efter databeskyttelseslovens § 8, der supplerer databeskyt-

telsesforordningens artikel 10 og fastsætter regler om, hvornår der må ske behandling af oplysninger om strafbare forhold, må der for den offentlige forvaltning ikke behandles oplysninger om strafbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 1. pkt., må de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, ikke videregives.

Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 2. pkt., kan videregivelse dog ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 5, kan behandling af oplysninger i de tilfælde, der er reguleret i stk. 1-4, i øvrigt finde sted, hvis betingelserne i databeskyttelseslovens § 7, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra f, er opfyldt.

Det er vurderingen, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., til i en sag fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen at videregive oplysninger om strafbare forhold, f.eks. straffedomme som anført i bestemmelsens ordlyd, som Udlændingestyrelsen skal anvende i vurderingen af, om der foreligger oplysninger om forhold, der ville have udelukket personen for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, eller som de nævnte myndigheder måtte blive bekendte med. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysningerne foretages under kontrol af en offentlig myndighed og det ovenfor anførte om myndighedsudøvelse, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, jf. ovenfor.

Der er endvidere lagt vægt på, at videregivelse efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 2. pkt., nr. 3, kan ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, og at videregivelsen fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen i en sag er nødvendig for sagens behandling som en del af sagsoplysningen med henblik på en vurdering vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og med henblik på kommunens afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

Med forslaget om, at kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager om tilbageholdelse og bortfald, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering, til Udlændingestyrelsen, er der således hjemmel til at videregive oplysninger fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen.

3.2 Overførsel af personoplysninger til tredjelande

Databeskyttelsesforordningens kapitel V vedrører overførsler af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 44 må enhver overførsel af personoplysninger, som underkastes behandling eller planlægges behandlet efter overførsel til et tredjeland eller en international organisation, kun finde sted, hvis betingelserne i forordningen kapitel V - med forbehold af de øvrige bestemmelser i forordningen - opfyldes af den dataansvarlige og databehandleren. Et tredjeland er et land, som ikke er medlem af EU eller EØS. Der sondres mellem, om en overførsel sker til såkaldte sikre tredjelande (artikel 45) eller usikre tredjelande (artiklerne 46, 47 og 49). Det bemærkes, at der efter bestemmelsen kun kan ske overførsel af personoplysninger til et tredjeland, såfremt betingelserne i forordningens kapitel 2 (og databeskyttelsesloven) om de grundlæggende behandlingsprincipper og hjemmel er opfyldt.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 45, stk. 1, at overførsel af personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation kan finde sted, hvis Kommissionen har fastslået, at tredjelandet, et område eller en eller flere specifikke sektorer i dette tredjeland har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. En sådan overførsel kræver ikke en specifik godkendelse. Det følger herudover af databeskyttelsesforordningens artikel 45, stk. 3, at Kommissionen efter vurdering af beskyttelsesniveauets tilstrækkelighed ved hjælp af en gennemførelsesretsakt kan fastslå, at et tredjeland sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i overensstemmelse med kriterierne i databeskyttelseslovens artikel 45, stk. 2.

I databeskyttelsesforordningens artikel 46 fastsættes der regler for, hvornår en dataansvarlig eller en databehandler – ved at give tilstrækkelige garantier – må overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, som Kommissionen (endnu) ikke i medfør af artikel 45, stk. 3, har fastslået sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 1, at den dataansvarlige eller databehandleren kun må overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, hvis vedkommende har givet de fornødne garantier, og på betingelse af, at rettigheder, som kan håndhæves, og effektive retsmidler for registrerede er tilgængelige. De fornødne garantier kan uden krav om specifik godkendelse fra en tilsynsmyndighed f.eks. sikres gennem et retligt bindende instrument, som kan håndhæves, mellem offentlige myndigheder eller organer, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 2, litra a, eller ved standardbestemmelser om databeskyttelse vedtaget af kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 93, stk. 2, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 2, litra c. Uanset om garantiene sikres gennem databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 2 eller 3, er det et krav, at rettighederne kan håndhæves, og at der er effektive retsmidler tilgængelige for de registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 1.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 49, at i mangel af afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet i henhold til artikel 45, stk. 3, eller fornødne garanti-

er i henhold til artikel 46, herunder bindende virksomhedsregler, må en overførsel eller flere overførsler af personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation kun finde sted på en af de til artiklen tilknyttede betingelser, herunder at overførslen er nødvendig af hensyn til vigtige samfundsinteresser, jf., stk. 1, litra d.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 49, stk. 4, at de samfundsinteresser, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, litra d, skal være anerkendt i EU-retten eller retten i den medlemsstat, som den dataansvarlige er underlagt. Som eksempler på vigtige samfundsinteresser kan nævnes international udveksling af oplysninger mellem konkurrencemyndigheder eller udveksling af hensyn til folkesundheden, herunder i tilfælde af kontaktsporing i forbindelse med smittsomme sygdomme, jf. forordningens præambelbetragtning nr. 112.

Det følger videre af databeskyttelsesforordningens artikel 49, stk. 1, litra e, at en tredjelandsoverførsel kan finde sted, hvis det er nødvendigt for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares. Den pågældende overførsel kan kun finde, når den er nødvendig for, at det pågældende retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.

Det fremgår desuden af forordningens præambelbetragtning nr. 111, at en overførelse bør tillades under visse omstændigheder, herunder når det er nødvendigt i forbindelse med at fastlægge et retskrav, herunder et administrativt retskrav, eller når vigtige samfundsinteresser i henhold til EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret kræver det.

For så vidt angår overførsel af oplysninger til andre lande bemærker ministeriet, at der kan ske overførsel af oplysninger til sikre og usikre tredjelande, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 45, 46, 47 og 49. Det er i den forbindelse bl.a. en forudsætning, at betingelserne om de grundlæggende behandlingsprincipper og hjemmel i forordningens kapitel 2 og i databeskyttelsesloven er opfyldt.

For sikre tredjelande gælder det efter databeskyttelsesforordningens artikel 45, stk. 1, at overførsel af personoplysninger kan finde sted, hvis Kommissionen har fastslået, at tredjelandet, et område eller en eller flere specifikke sektorer i dette tredjeland har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. En sådan overførsel kræver ikke en specifik godkendelse.

For usikre tredjelande gælder det efter databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 1, at den dataansvarlige eller databehandleren kun må overføre personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation, hvis vedkommende har givet de fornødne garantier, og på betingelse af, at rettigheder, som kan håndhæves, og effektive retsmidler for registrerede er tilgængelige. Uanset om garantiene sikres gennem databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 2 eller 3, er det et krav, at rettighederne kan håndhæves, og at der er effektive retsmidler tilgængelige for

de registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 1.

For usikre tredjelande gælder endvidere efter databeskyttelsesforordningens artikel 49, at i mangel af afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet i henhold til artikel 45, stk. 3, eller fornødne garantier i henhold til artikel 46, herunder bindende virksomhedsregler, må en overførsel eller flere overførsler af personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation kun finde sted på en af de til artikel 49 tilknyttede betingelser.

Det bemærkes, at Udenrigsministeriet bør overveje, om den foreslåede overførsel af personoplysninger til et tredjeland vil kunne ske på baggrund af et af de overførselsgrundlag, der fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 2, herunder f.eks. gennem et retligt bindende instrument, som håndhæves, mellem offentlige myndigheder eller organer, jf. artikel 46, stk. 2, litra a, eller gennem standardbestemmelser om databeskyttelse vedtaget af Kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 93, stk. 2, jf. artikel 46, stk. 2, litra c.

Kan en overførsel af oplysninger efter en konkret vurdering ikke ske på baggrund af et overførselsgrundlag i databeskyttelsesforordningens artikel 46, stk. 2, er det Udlændinge- og Integrationsministeriet vurdering, at den foreslåede overførsel af personoplysninger til den repatriererendes hjemland eller tidligere opholdsland undtagelsesvis kan ske på baggrund af databeskyttelsesforordningens artikel 49. Ministeriet vurderer i den forbindelse, at den foreslåede overførsel er nødvendig af hensyn til vigtige samfundsinteresser, jf. artikel 49, stk. 1, litra d. Ministeriet har vægtet forordningens eksempler på vigtige samfundsinteresser, der omfatter hensyn til international udveksling af oplysninger mellem konkurrencemyndigheder, skatte- eller toldforvaltninger, finansielle tilsynsmyndigheder eller socialsikringsmyndigheder eller med henblik på folkesundhed, jf. forordningens præambelbetragtning nr. 112. Det bemærkes dog, at en overførsel efter artikel 49, stk. 1, litra d, i hvert enkelt tilfælde vil skulle anses for strengt nødvendig af hensyn til opfyldelse af formålet ved overførslen.

Ministeriet vurderer endvidere, at den foreslåede overførsel af personoplysninger er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, jf. artikel 49, stk. 1, litra e, herunder at det sikres, at der ikke sker udbetaling til den repatrierede i strid mod de foreslåede bestemmelser. Det bemærkes, at sådanne overførsler kun bør finde sted, hvis de er lejlighedsvis. Det er ministeriets vurdering, at dette vil være tilfældet, idet overførsel alene vil ske på baggrund af en konkret anmodning herom og således ikke er udtryk for almindelig praksis for sagsbehandling af sager om repatriering.

Det er en forudsætning for, at der kan ske overførsel til et tredjeland med hjemmel i artikel 49, stk. 1, litra e og f, at den enkelte overførsel er nødvendig.

Det er vurderingen, at sagsbehandlingen efter de foreslåede bestemmelser, og Udlændingestyrelsens muligheder for at foretage vurderingen, nødvendiggør, at Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen er i besiddelse af officielt verificerede oplysninger, der fastslår, om f.eks. den repatrierede er sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

De danske myndigheder er almindeligvis ikke i besiddelse af de nødvendige oplysninger til at behandle sagerne efter de foreslåede bestemmelser, hvis det strafbare forhold helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i den repatrierede hjemland eller tidligere opholdsland. I tilfælde, hvor de danske myndigheder ikke er i besiddelse af disse oplysninger, er det nødvendigt, at Udenrigsministeriet indhenter eller verificerer de nødvendige oplysninger fra den repatriererendes hjemland eller tidligere opholdslands myndigheder med henblik på behandling af sagen. Indhentelsen eller verificeringen af oplysningerne nødvendiggør at Udenrigsministeriet overfører f.eks. identifikationsoplysninger om den repatrierede til tredjelandets myndigheder. På den baggrund vurderes det, at nødvendighedsbetingelsen i disse tilfælde er opfyldt.

Der kan herudover forekomme tilfælde, hvor de danske myndigheder allerede er i besiddelse af tilstrækkelige (verificerede) oplysninger til, at der kan træffes afgørelse efter den foreslåede § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1. I sådanne tilfælde er det ikke nødvendigt for behandling af sagen, at Udenrigsministeriet indhenter eller verificerer oplysninger fra et tredjeland. Det kan eksempelvis være i situationer, hvor tredjelandets myndigheder, af egen drift, allerede har givet de nødvendige oplysninger til danske myndigheder. Nødvendighedsbetingelsen indeholdt i artikel 49, stk. 1, 1. afsnit, litra e og f, vil i sådanne tilfælde ikke være opfyldt, hvorfor der i sådanne tilfælde ikke vil være hjemmel til overførslen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at der efter de foreslåede bestemmelser i vidt omfang alene vil blive overført personoplysninger til tredjelande, som det pågældende lands myndigheder allerede er i besiddelse af på overførelsestidspunktet. Dette skyldes, at den registrerede allerede har taget ophold i dennes hjemland eller tidligere opholdsland på tidspunktet for Udenrigsministeriets indhentelse af oplysninger. I tilfælde af verificering af oplysninger er der dog risiko for, at urigtige oplysninger overføres til tredjelandets myndigheder, eksempelvis urigtige oplysninger om en verserende straffesag i hjemlandet. Den registrerede risikerer i denne forbindelse, at tredjelandets myndigheder efter de regler og den praksis mv., der gælder i det pågældende land, ikke sletter eller berigtiger oplysningerne efter samme regler og principper, der gælder i databeskyttelsesforordningen mv..

I tilfælde, hvor der alene overføres personoplysninger til

tredjelande, som tredjelandet allerede er i besiddelse af, er der ikke risici for den registrerede på grund af manglende afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 45, stk. 4 eller fornødne garantier, jf. artikel 46. De ovenfor anførte betingelser i artikel 49 skal dog fortsat være opfyldte.

Det foreslås, at Udenrigsministeriet efter omstændighederne kan bistå Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente og verificere oplysninger om et eventuel strafbart forhold, som den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen, og som er nødvendige med henblik på at kommunalbestyrelsens afgørelse om bortfald af ydelsen, og tilkendegivelse om tilbageholdelse, samt Udlændingestyrelsens vurdering, beror på et oplyst grundlag.

Udenrigsministeriet vil således på anmodning fra den relevante kommune eller Udlændingestyrelsen skulle indhente og verificere oplysninger, der er nødvendige til brug for behandlingen af sager om bortfald og tilbageholdelse.

Udenrigsministeriets bistand med at indhente og verificere oplysninger fra tredjelande forudsætter, at Udenrigsministeriet overfører personoplysninger til tredjelandets myndigheder, således at tredjelandets myndigheder kan identificere og videregive de relevante og nødvendige oplysninger om den repatrierede til Udenrigsministeriet.

Det er vurderingen, at såfremt overførelsen ikke kan ske med hjemmel i forordningens artikel 45 eller 46, vil Udenrigsministeriet have hjemmel til den enkelte overførsel i artikel 49, stk. 1, litra d og e.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil i meget begrænset omfang medføre implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget kan medføre et behov for mindre tilretninger i relevante IT-systemer, således at personer i forbindelse med udbetaling af reintegrationsbistand kan foretage de relevante erklæringer, der indføres med lovforslaget. Lovforslaget vil endvidere medføre et behov for en begrænset tilpasning af den kommunale vejledning om repatriering samt indhentning af erklæring forud for udbetaling af den resterende del af repatrieringsstøtten.

Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Det kan særligt fremhæves, at der ved lovforslaget er tilstræbt en teknologineutral model for erklæringsindhentning henset til den potentielle variation i målgruppens adgang til digitale kommunikationsværktøjer. Det har således været nødvendigt at foretage en afvejning mellem princippet om digital kommunikation og princippet om anvendelse af offentlige infrastruktur.

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske konsekvenser af betydning for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, indebærer, at en person, der er repatrieret, og som anmoder om udbetaling af støtten, efter omstændighederne vil skulle partshøres svarende til de forvaltningsretlige krav herom.

Forslaget om, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 7, indebærer, at personen vil skulle afgive en sådan erklæring, hvis personen ønsker den resterende del af hjælpen til udbetaling. Desuden forudsættes det med forslaget, at tilsvarende ved en ændring af bekendtgørelse nr. 146 af 28. april 2014 om betingelser for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand vil gøre sig gældende for personer, der modtager den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Efter forslaget kan kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller af (yderligere) reintegrationsbistand, modsat kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven i øvrigt, ikke indbringes for Ankestyrelsen. Sådanne afgørelser om bortfald vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og den repatrierede person vil således kunne klage over en bortfaldsafgørelse til ombudsmanden.

7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen klima- eller miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 30. oktober 2020 til den 26. november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Amnesty Nu, Amnesty International, Asylret, ATP, Bedsteforældre for Asyl, Cen-

tralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det nationale Institut for Kommuner og Regioner analyse og forskning - KORA, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finans Danmark, Finansrådet, Finanstilsynet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningsfællesskabet Ligeværd, Forsikring og Pension, Frivilligrådet, Færøernes Landsstyre, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer-rådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Kirkernes Integrations-tjeneste, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kom-

munalteknisk chefforening, Kommunernes Landsforening (KL), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Ledernes Hovedorganisation, Mellempfolkeligt Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigsrevisionen, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutning af Danske Småøer, samtlige byretter, samtlige kommuner SOS Racisme, Sø- og Handelsretten, Udbetaling Danmark, UNHCR Regional Repræsentation for Northern Europe, UNICEF Danmark, Work-live-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Aarhus Erhverv / International Community, 3F og 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske konsekvenser af betydning for det offentlige	Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske konsekvenser af betydning for det offentlige
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vil i meget begrænset omfang medføre implementeringskonsekvenser for det offentlige. Lovforslaget kan medføre et behov for mindre tilretninger i relevante IT-systemer, således at personer i forbindelse med udbetaling af reintegrationsbistand kan foretage de relevante erklæringer, der indføres med lovforslaget. Lovforslaget vil endvidere medføre et behov for en begrænset tilpasning af den kommunale vejledning om repatriering samt indhentning af erklæring forud for udbetaling af den resterende del af repatrieringsstøtten.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	En person, der er repatrieret, og som anmoder om udbetaling af økonomisk støtte i forbindelse med repatriering, vil efter omstændighederne skulle partshøres, ligesom personen vil skulle afgive en erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der har fundet sted efter afgørelsen om støtte og indtil anmodningstidspunktet. Kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af støtte, modsat afgørelser efter repatrieringsloven i øvrigt, kan ikke indbringes for Ankestyrelsen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ [X]

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 1, 2. pkt., at der kun kan udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Endvidere fremgår det af repatrieringslovens § 7, stk. 9, at der uanset stk. 8 kan ydes hjælp til repatriering, hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen, referencen er død, udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere eller udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4.

Med forslaget til § 1, nr. 2, indsættes der et yderligere stykke – som stk. 7 – i repatrieringslovens § 7. Repatrieringslovens § 7, stk. 7-11, bliver herefter § 7, stk. 8-12.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 7, stk. 1, 2. pkt., og § 7, stk. 9, ændres, således at (henvisningen til) stk. 8 bliver til stk. 9.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 2, hvor der i repatrieringslovens § 7 indsættes et yderligere stykke som stk. 7, hvorefter stk. 8 bliver stk. 9.

Til nr. 2

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, hvis udlændingen ikke selv er i besiddelse af midler hertil. Hjælp til repatriering omfatter efter omstændighederne bl.a. hjælp til etablering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5. Den angivne hjælp udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3-6, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelo-

vens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Det foreslås i repatrieringslovens § 7, *stk. 7*, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 3-6, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Forslaget indebærer, at den repatrierede person, der anmoder om at få den resterende del af repatrieringshjælpen udbetalt, som betingelse for udbetaling af hjælpen vil skulle afgive en erklæring om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunebestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen. Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelsen om hjælp til repatriering vejleder den person, der ønsker at repatriere, om at indsende en sådan erklæring i forbindelse med udbetalingen af den resterende del af repatrieringshjælpen og om de eventuelle retsvirkninger af en sådan erklæring.

Hensigten med forslaget er at bidrage til, at den relevante kommunalbestyrelse så vidt muligt bliver bekendt med forhold, som kan have betydning for vurderingen af, om den resterende del af hjælpen skal tilbageholdes og bortfalde. Erklærer den repatrierede person, at den pågældende hverken er eller har været sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold i den angivne tidsperiode, og bliver kommunalbestyrelsen ikke på anden vis gjort bekendt med, at der foreligger et sådant forhold, vil kommunalbestyrelsen kunne udbetale ydelsen. Kommunalbestyrelsen vil således ikke af egen drift skulle foretage yderligere undersøgelser, medmindre der er i den enkelte sag måtte være en konkret anledning hertil.

Betingelsen om afgivelse af en erklæring vil skulle stilles over for enhver person, der anmoder om at få den resterende del af repatrieringshjælpen udbetalt. Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen i den forbindelse vejleder den repatrierede person, over for hvem betingelsen om afgivelse af erklæring stilles, om retsvirkningerne af en sådan erklæring, herunder retsvirkningerne af, at der i den forbindelse angives

urigtige eller vildledende oplysninger, se hertil forslaget til ændringen af repatrieringslovens § 9, 3. pkt., om tilbagebetalingskrav ved angivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Afviser den repatrierede person, over for hvem der stilles krav om afgivelse af en erklæring, at afgive den pågældende erklæring, eller afgives erklæringen ikke inden for en rimelig frist fastsat af kommunalbestyrelsen, hvorved personen har mulighed for at reagere inden for fristen ved hjælp af den kommunikationsform, som – udover at være egnet til formålet – konkret vurderes at være tilgængelig, vil en sådan afvisning eller fravær af at afgive erklæringen bevirke, at den resterende del af repatrieringshjælpen ikke kommer til udbetaling. Det forudsættes med lovforslaget, at kommunalbestyrelsen som udgangspunkt ikke fastsætter fristen til mindre end 4 uger, og at fristen vil kunne være længere f.eks. i sager, hvor kommunikationen med den pågældende person vil skulle ske med almindelig post, og hvor postgangen til den pågældendes opholdssted som følge af forholdene i hjemlandet eller det tidligere opholdsland er af længere varighed.

Viser den afgivne erklæring sig at være urigtig eller vildledende, forudsættes det, at kommunalbestyrelsen undersøger forholdet nærmere, herunder med bistand fra relevante myndigheder, med henblik på eventuel tilkendegivelse om tilbageholdelse eller afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 6. Kommunalbestyrelsen vil i sådanne tilfælde f.eks. kunne anmode Udenrigsministeriet om bistand til at indhente oplysninger, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 3

Efter repatrieringslovens § 9, 3. pkt., skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 3. *pkt.*, ændres, således at kommunalbestyrelsen også skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Forslaget indebærer, at der skal træffes beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde, hvor personen angiver urigtige eller vildledende oplysninger i erklæringen efter forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, dvs. hvis personen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt,

hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og dette efterfølgende viser sig at være urigtigt eller vildledende.

Til nr. 4

Efter repatrieringslovens § 9, 1. pkt., skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab, jf. § 9, 2. pkt. Efter § 9, 3. pkt., skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik om opkrævning og bortfald af tilbagebetalingskravet finder tilsvarende anvendelse, jf. § 9, 4. pkt.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 9, 4. pkt., hvorefter kommunalbestyrelsen også skal træffe beslutning om tilbagebetaling, hvis der i medfør af den samtidig foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, er truffet afgørelse om bortfald af retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en obligatorisk tilbagebetalingspligt, hvis en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering, som allerede er kommet til udbetaling, bortfalder efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Formålet med bestemmelsen er at tilvejebringe hjemmel for kommunalbestyrelsen til at kræve tilbagebetaling af den allerede udbetalte resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde, hvor myndighederne først efter udbetalingstidspunktet får en formodning om, at personen på et tidspunkt efter afgørelsen om hjælp, men forud for anmodningstidspunktet, f.eks. har begået alvorlig kriminalitet, og på den baggrund måtte træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1.

Med den foreslåede ændring skal kommunalbestyrelsen således i forbindelse med, at kommunen træffer afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffe beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, når hjælpen allerede er udbetalt.

§ 95 i lov om aktiv socialpolitik om opkrævning og bortfald af tilbagebetalingskravet vil også finde anvendelse i forhold

til tilbagebetalingskravet, når der er truffet afgørelse om bortfald efter § 9 b, stk. 1. Det indebærer bl.a., at der ved gennemførelse af tilbagebetalingskravet skal fastsættes en betalingsordning under hensyn til, hvad den pågældende kan betale uden at komme til at mangle det nødvendige til sit eget eller familiens underhold. Tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Det er den kommune, hvor personen senest har haft bopæl, der skal rejse krav om tilbagebetaling af den resterende del af hjælpen, når der er truffet afgørelse om bortfald efter § 9 b, stk. 1.

Kommunalbestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med et eventuelt tilbagebetalingskrav skal ske i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven), forvaltningsloven og persondatalovens bestemmelser om indhentelse og afgivelse af oplysninger mellem kommuner.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 5

Efter repatrieringslovens § 9 a, stk. 4, kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere undtager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straf fuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 8, i øvrigt er opfyldt.

Med forslaget til § 1, nr. 2, indsættes der et yderligere stykke – som stk. 7 – i repatrieringslovens § 7. Repatrieringslovens § 7, stk. 7-11, bliver herefter § 7, stk. 8-12.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9 a, stk. 4, ændres, således at § 7, stk. 1 og 8, bliver til § 7, stk. 1 og 9.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 2, hvor der i repatrieringslovens § 7 indsættes et yderligere stykke som stk. 7, hvorefter stk. 8 bliver stk. 9.

Til nr. 6

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. herved også repatrieringslovens § 7, stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. En udlænding kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 7.

Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det

beror i nogen grad på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der i givet fald kan ydes støtte.

Hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohabe, udgifter til transport af erhvervsudstyr, etableringshjælp, køb af erhvervsudstyr, sygeforsikring i et år i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til medbragt lægeordineret medicin, udgifter til nødvendige personlige hjælpemidler og nødvendig vaccination samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 1-10.

Hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6 og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5, udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3, 4, 5 og 6, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

For udlændinge gælder således, at den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. når der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller – hvis den pågældende har søgt om forlængelse af fortrydelsesretten – når fortrydelsesretten er udløbet. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab stilles krav om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab, førend den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales. For begge persongrupper gælder desuden, at den pågældende person fortsat skal opholde sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den resterende del af hjælp til repatriering er forfalden til udbetaling.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed,

at der foreligger oplysninger om alvorlig kriminalitet mv. begået uden for Danmark efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen, mens personen havde bopæl her i landet – ville kunne have betydet, at en udlænding kunne have fået inddraget sin opholdstilladelse, og at vedkommende i så fald ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og dermed heller ikke have ret til hjælp til repatriering, ikke er til hinder for, at en person, som har fået udbetalt første del af hjælp til repatriering, har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse (nr. 2), eller når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse (nr. 3).

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, jf. § 11, stk. 2, 1. pkt. Udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold får således ifølge bestemmelsen efter ansøgning forlænget deres opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Det betyder bl.a., at en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning får forlænget sin opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, jf. § 19 a, stk. 3. Endvidere følger det af § 11, stk. 2 (modsætningsvist), at en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold forlænges, hvis betingelserne for at meddele opholdstilladelse (fortsat) er opfyldt, herunder at bl.a. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ikke er til hinder herfor.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding ikke gives opholdstilladelse i overensstemmelse med udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det fremgår af forarbejderne til udlændingeloven af 1983, jf. betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen, side 164-165, at hensynet til statens sikkerhed især omfatter de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder), men at formuleringen ikke udelukker, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning ved bestemmelsens anvendelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, § 9 p eller 9 q, hvis udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Bestemmelsen vil kunne anvendes f.eks. i tilfælde, hvor en udlænding ved sin planlægning af, tilskyndelse til eller aktive deltagelse i en voldelig demonstration må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed.

Desuden vil bestemmelsen kunne anvendes over for en udlænding, der må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed eller sikkerhed, f.eks. ved at tilskynde til anvendelsen af biologiske, kemiske eller nukleare våben eller kampstoffer. Tilfælde, hvor der først og fremmest er tale om trusler mod et andet lands offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, såfremt truslen mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, kan en udlænding ydermere ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen.

I henhold til artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på personer, der har begået forbrydelser mod freden, krigsforbrydelser eller forbrydelser mod menneskeheden, har begået alvorlige ikke-politiske forbrydelser forud for adgangen til tilflugtslandet eller gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger. For at bestemmelsen i artikel 1 F skal gælde, er det tilstrækkeligt at fastslå, at der er 'alvorlig grund til at antage', at en af de beskrevne handlinger er blevet udøvet. Der kræves ikke formelt bevis for forudgående strafforfølgning. Der kan herved henvises til pkt. 149 i FN's Flygtningehøjkommissariats "Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen om flygtninges retsstilling".

Der kan navnlig være tale om en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, hvis den pågældende har deltaget i terrorhandlinger i form af flykapring, drab eller lemlæstelse. Sådanne forbrydelser kan være politisk motiverede, men betydningen af personens eventuelle politiske motiver til forbrydelsen afsvækkes i forhold til forbrydelsens alvor. Således kan meget alvorlige forbrydelser uanset deres politiske formål medføre udelukkelse fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Udlændingelovens § 10, stk. 1, gælder undtagelsesfrit, og bestemmelsen kan således ikke fraviges på grund af særlige individuelle forhold. En udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller som er omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde (i artikel 1 F), vil dermed under ingen omstændigheder kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at en udlænding uden for de i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der har begået et forhold i udlandet af den nævnte karakter, ikke nødvendigvis skal være dømt for det pågældende forhold, for at det kan begrunde et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse. Det er tilstrækkeligt, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået det pågældende forhold.

Som anført ovenfor gælder udelukkelsesgrundene i flygtningekonventions artikel 1 F undtagelsesfrit, hvilket også er afspejlet i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvorefter en udlænding ikke kan gives opholdstilladelse efter bl.a. § 7 (asyl), hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen, hvorimod der efter § 10, stk. 2, skal foretages en vurdering af, om der foreligger sådanne særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, at opholdstilladelse alligevel skal gives.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 6, eller opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Bestemmelsen skal sikre, at udlændinge, som er opført på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner, og som derfor i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, har indrejseforbud, er udelukket fra registreringsbevis, opholdskort eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det vil være den overvejende hovedregel, at opholdstilladelse ikke meddeles. De særlige grunde, der kan tale for, at der alligevel meddeles opholdstilladelse, vil typisk fremgå af den Sikkerhedsrådsresolution eller fælles holdning fra Rådet, som er knyttet til sanktionslisten. Herudover vil der kunne foreligge særlige grunde som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8 om retten til familieliv m.v.

Det foreslås, at der i repatrieringslovens § 9 b indsættes en ny bestemmelse om, at hjælp til repatriering i visse tilfælde kan bortfalde og tilbageholdes.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre en højere grad af parallelitet i forhold til retten til at få udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding begår alvorlig kriminalitet mv. uden for landet, uanset om forholdet ligger forud for eller efter repatriering.

Med forslaget skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis kommunalbestyrelsen bliver bekendt med oplysninger om forhold, som efter en (hypotetisk) vurdering af karakteren af det begåede forhold normalt ville kunne udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at udlændingen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, at udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, eller at udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingelovens § 10, stk. 5.

Særligt for så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, forudsættes det, at der i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Desuden vil det i sager om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering være en forudsætning for anvendelse af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at den udenlandske straffedom kan anerkendes i Danmark. Det vil bero på en konkret vurdering.

Som udgangspunkt vil straffedomme fra medlemsstater i EU kunne anerkendes. I øvrigt vil straffedomme fra lande,

der har tiltrådt Europarådets konvention om overførsel af domfældte som udgangspunkt også kunne anerkendes.

Uanset hvor straffedommen er afsagt, bør det undersøges, om den pågældende var tilstede under sagens behandling. Hvis dette ikke er tilfældet, kan dommen dog anerkendes, hvis en af betingelserne i § 29 d, nr. 6, i lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union er opfyldt. Bestemmelsen opremser de principper for anerkendelse af domme, hvor den tiltalte ikke har været til stede, som gælder inden for EU.

I forhold til lande, der må antages at have retssystemer, der adskiller sig væsentligt fra det danske, må der endvidere indhentes nærmere oplysninger om retssystemet i det pågældende land. På baggrund af disse oplysninger vil det eventuelt være relevant at stille spørgsmål til, hvordan processen i det pågældende land er forløbet, for at kunne fastslå, om dommen er afsagt på grundlag af en retfærdig rettergang, f.eks. i forhold til om den pågældende har haft adgang til en forsvarer.

De forhold, der kan føre til, at den resterende del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, bortfalder, svarer for så vidt angår karakteren af forholdet til de tilfælde, hvorefter en opholdstilladelse efter omstændighederne kan inddrages eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5. Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som skal foretages efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, svarer således til den vurdering, som Udlændingestyrelsen allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, eller nægtes forlænget i medfør af § 11, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 19 a, stk. 3. Det betyder, at inddragelse skal ske, medmindre dette vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant. FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's Handicapkonvention og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder ligeledes relevante bestemmelser på dette område.

Til forskel fra sager om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, forudsættes det med lovforslaget, at der ikke skal foretages en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3, ved vurderingen af, om hjælpen skal bortfalde efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Vurderingen af, om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er såle-

des ikke relevant i tilfælde, hvor vurderingen alene angår spørgsmålet om modtagelse af den resterende del af hjælp til repatriering, og ikke spørgsmålet om fortsat ret til ophold i Danmark.

I tilfælde, hvor udlændingemyndighederne indleder en sag om inddragelse af en udlændings tidsbegrænsede eller tidsbegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller en sag om nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, jf. § 11, stk. 2, forud for, at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering, vil kommunalbestyrelsen normalt skulle afvente udfaldet af inddragelses- eller forlængelsessagen, medmindre det er åbenbart, at forholdet hverken helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling efter repatrieringsloven er opfyldt.

Træffes der herefter afgørelse om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtelse af forlængelse, jf. § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil kommunalbestyrelsen, medmindre afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse påklages til en administrativ rekursinstans, skulle træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, forudsat at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er opfyldt. Det forhold, at udlændingen i medfør af afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse ikke (længere) er omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, er således ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering automatisk falder bort.

Den foreslåede ordning efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, indebærer, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til.

Med forslaget kan tilbageholdelse og bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering således alene finde sted over for den person, som har begået det forhold, som kan betinge tilbageholdelse og bortfald af hjælpen. Repatrierer personen sammen med familiemedlemmer, f.eks. mindreårige børn, har den omstændighed, at personen begår et forhold som anført og som følge heraf fortaber retten til den resterende del af hjælpen, ikke betydning for, om de øvrige familiemedlemmer har ret til (fortsat) hjælp til repatriering, f.eks. hjælp til skolegang mv.

Afgørelsen om bortfald efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffes af den kommune, hvor personen senest har haft bopæl.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, at bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og at betingelserne efter § 7, stk. 3-6, for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at myndighedernes sagsbehandlingstid ikke vil være bestemmende for, hvilke forhold der omfattes af den foreslåede ordning, og at den angivne periode muliggør en afgrænsning på et mere objektivt grundlag, samtidig med at perioden har en så vid udstrækning som muligt.

Med den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, når det i perioden mellem afgørelsen om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og tidspunktet for anmodningen om at få den resterende del af hjælpen udbetalt konstateres, at der i samme tidsrum foreligger omstændigheder, som ville have udelukket en udlænding fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Kommunalbestyrelsen vil endvidere skulle træffe afgørelse om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering i de tilfælde, hvor det efter anmodningstidspunktet for den resterende del af hjælp til repatriering konstateres, at der i perioden mellem afgørelsen om hjælp til repatriering og anmodningstidspunktet for den resterende del af hjælp til repatriering forelå omstændigheder, som ville have udelukket en udlænding fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller § 10, stk. 2, nr. 1 eller 2. Det gælder, uanset om den resterende del af hjælpen måtte være kommet til udbetaling på dette tidspunkt. Bestemmelsen skal dermed ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9, 4. pkt., om tilbagebetaling, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Med forslaget sikres det således, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering altid vil bortfalde, uanset hvornår kommunalbestyrelsen bliver bekendt med oplysningerne om forholdet, forudsat at forholdet helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i tidsrummet mellem afgørelsen om hjælp til repatriering og anmodningstidspunktet for den resterende del af hjælp til repatriering.

At forholdet helt eller delvist skal have fundet sted eller være fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde repatrieringshjælp efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, indebærer, at forholdet helt eller delvist skal kunne tidsfæstes inden for den angivne periode. Der kan ikke stilles krav om, at forholdet er påbegyndt eller afsluttet inden for perioden, så længe dele af det forhold, som omfattes af udlændingelovens § 10, stk.

1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, faktisk har fundet sted i den angivne periode.

Det er en forudsætning for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, at betingelserne efter repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, er opfyldt. Det indebærer, at såvel de tidsmæssige betingelser for udbetaling af den resterende del af hjælpen (dvs. udløb af en eventuel fortrydelsesret eller 12 måneder efter udrejsen eller ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab inden for fristen) som kravet om, at personen fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland, skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen. Er dette ikke tilfældet, kan anmodningen afvises allerede af den grund, og kommunalbestyrelsen vil i sådanne tilfælde ikke skulle foretage en vurdering efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, 1. pkt., at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan tilbageholde den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, når der forud for en afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1, om bortfald af hjælpen foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfaldsadgangen, dvs. omstændigheder, der ville kunne have udelukket en udlænding fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Adgangen til at tilbageholde hjælpen sikrer, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter omstændighederne ikke vil være uden reel virkning i situationer, hvor vurderingen af, om et forhold er omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, først foretages efter, at den resterende del af hjælp til repatriering er kommet til udbetaling, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af hjælpen viser sig at være udsigtsløs.

Efter forslaget er der tale om en relativ lav bevisstandard, idet der alene skal være grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Som eksempel på oplysninger, der efter omstændighederne vil kunne anses for at udgøre tilstrækkeligt grundlag for, at der er grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, kan nævnes, at en pårørende til en person, der er repatrieret til sit hjemland eller det tidligere opholdsland, henvender sig til de danske myndigheder med oplysninger om, at den repatrierede person efter repatrieringen har begået et forhold omfattet af stk. 1. Det forhold, at en pårørende – uden at dette i øvrigt er underbygget på anden vis – blot oplyser, at den repatrierede person har begået et sådant

forhold, vil dog normalt ikke i sig selv kunne være tilstrækkeligt til, at hjælpen kan tilbageholdes, men henvendelsen vil kunne danne afsæt for, at kommunalbestyrelsen anmoder relevante myndigheder, f.eks. Udenrigsministeriet, jf. den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 7, om at foretage nærmere undersøgelser. Sådanne undersøgelser vil i sig selv kunne begrunde, at den resterende del af hjælpen tilbageholdes.

Som et andet eksempel på oplysninger, der i almindelighed efter omstændighederne vil kunne anses for at udgøre tilstrækkeligt grundlag for, at der er grund til at antage, at der foreligger forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1, er oplysninger fra relevante danske myndigheder med henblik på at undersøge specifikke forhold, der tyder på, at en person har begået et forhold omfattet af stk. 1 efter repatrieringen. Der vil efter omstændighederne og i sammenhæng med øvrige oplysninger kunne være tale om en skifteret, som anmoder om en dødsattest for et offer, når der er indikationer på, at den repatrierede person er årsag til eller involveret i offerets død, eller der kan være tale om politiet, der anmoder om oplysninger om eventuelle sigtelser eller tiltalerejsning mod en formodet gerningsmand, der er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

En anonym kilderapport eller mediedækning af en konkret sag om, at en person, der er repatrieret, har begået forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1, vil efter omstændighederne også kunne begrunde, at den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, 2. pkt., at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til personen om, at udbetaling af den resterende del af hjælpen skal tilbageholdes, ikke er en afgørelse.

Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 3, 2. pkt., ikke er en afgørelse. Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over Udlændingestyrelsens vurdering til brug for tilkendegivelsen om, at den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, jf. herved forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., og bemærkningerne hertil.

Det kan i den forbindelse anføres, at retstilstanden også uden den foreslåede bestemmelse ville være, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til en person om, at hjælpen tilbageholdes, ikke ville være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men en procesledende beslutning. Der kan herved lægges vægt på, at tilkendegivelsen ikke afgør, om den repatrierede person fortsat har ret til hjælp og dermed afslutter sagen, men derimod kan betragtes på linje med en foreløbig justering af en løbende udbetaling. Spørgsmålet kan dog give anledning til en vis tvivl, idet der er tale om en beslutning med midlertidige faktiske virkninger for den

pågældende. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at der ikke er uklarhed om retstilstanden.

Forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, skal ses i sammenhæng med forslaget til § 9 b, stk. 4. Måtte kommunalbestyrelsen i en konkret sag om udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering modtage oplysninger, der indikerer, at den repatrierede person efter afgørelsen om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, muligvis har begået alvorligere kriminalitet m.v., vil kommunen således efter omstændighederne – medmindre det f.eks. er åbenbart, at forholdet er begået uden for den periode, der er angivet i forslaget til § 9 b, stk. 2 – skulle anmode Udlændingestyrelsen om at vurdere, om oplysningerne giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1. Det vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra såvel kommunen som Udlændingestyrelsen, når indhentelse af vurderingen er til brug for kommunalbestyrelsens vurdering af tilbageholdelse efter forslaget til § 9 b, stk. 3.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. § 9 b, stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger forhold omfattet af § 9 b, stk. 1, jf. § 9 b, stk. 3.

Forslaget indebærer for det første, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, medmindre det er åbenbart, at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, ikke er opfyldt.

Det forudsættes, at kommunen i anmodningen præcist angiver temaet for høringen af Udlændingestyrelsen. Anmodningen skal endvidere normalt indeholde samtlige relevante oplysninger om sagen, som kommunen har i hænde, herunder de oplysninger, som måtte have ført til tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, samt de oplysninger, som kommunen efterfølgende måtte have modtaget om udlændingen. Modtager kommunen yderligere oplysninger efter tidspunktet for anmodningen, vil kommunen ligeledes skulle sende disse oplysninger til Udlændingestyrelsen. Der kan herved også henvises til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, om videregivelse uden krav om samtykke.

Det forudsættes endvidere, at kommunen angiver datoen for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og datoen for anmodningen om udbetaling af den resterende del af hjælpen. Konstatere Udlændingestyrelsen herefter i sin undersøgelse af sagen, at de forhold, der er relevante i relation til styrelsens vurdering efter udlændingelovens § 10, har fundet sted uden

for tidsrummet mellem afgørelsen om hjælp til repatriering og anmodningen, orienteres kommunen herom. Udlændingestyrelsen vil i sådanne tilfælde ikke skulle iværksætte en vurdering efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle oplyse sagen, efter omstændighederne ved indhentelse af yderligere oplysninger, herunder i relevante tilfælde ved at søge at indhente skriftlig dokumentation f.eks. for en sigtelse eller domfældelse, eksempelvis via Udenrigsministeriet, jf. herved også den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 7. Udlændingestyrelsen vil på baggrund af de foreliggende oplysninger skulle vurdere, om der er grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Er der grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, forudsættes det, at der typisk i første omgang vil skulle foretages partshøring af den repatrierede person i overensstemmelse med forvaltningslovens § 19. I partshøringen gøres udlændingen opmærksom på de oplysninger, som er modtaget, og udlændingen anmodes om sine bemærkninger hertil. Det bemærkes hertil, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering forudsætter, at personen selv retter henvendelse til kommunen med oplysning om nuværende adresse (og bankforbindelse), og kommunalbestyrelsen vil således normalt være i besiddelse af kontaktoplysninger om personen, der muliggør en sådan partshøring. Er det ikke muligt hverken for den relevante kommunalbestyrelse eller Udlændingestyrelsen at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer hjælpen allerede af den grund ikke til udbetaling.

Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som efter forslaget vil skulle foretages i forbindelse med afgørelsen af sagen om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering i medfør af repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., svarer for så vidt angår vurderingen af karakteren af forholdet til den vurdering, som Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændinge- og Integrationsministeriet allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Udlændingestyrelsen vil således skulle vurdere, f.eks. om alvorlig kriminalitet begået i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringen ville kunne have betydet, at en udlænding normalt ville kunne have været udelukket fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1 eller 2.

Til brug for vurderingen efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, af, om personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom af en

udlænding, hvis pådømmelsen var sket her i landet – eller når der er alvorlig grund til at antage, at personen har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning af en udlænding – kan Udlændingestyrelsen på tilsvarende vis som i inddragelsessager indhente en udtalelse fra Rigsadvokaten med henblik på en vurdering af, hvilken straf den pågældende ville have modtaget, hvis kriminaliteten var begået her i landet, hvorvidt der ville have været nedlagt påstand om udvisning, og om pågældende forventeligt ville være blevet udvist henset til vurderingen af karakteren af forholdet, såfremt pådømmelsen var sket her i landet. Rigsadvokaten vil således ikke skulle foretage en vurdering af, om udlændingelovens § 26 ville være til hinder for udvisning.

Særligt for så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, forudsættes det, at der i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Vurderer Rigsadvokaten, at pågældende ville blive udvist, forudsættes det, at Udlændingestyrelsen typisk vil skulle partshøre udlændingen på ny. Pågældende vil i forbindelse med partshøringen blive gjort bekendt med oplysningerne og har mulighed for at komme med eventuelle bemærkninger hertil.

I de tilfælde, hvor der er indikationer på, at den pågældende kan være til fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen kunne anmode PET om en udtalelse om spørgsmålet. Det bemærkes i den forbindelse, at det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som indebærer, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke vil kunne videregive disse til Udlændingestyrelsen. I sådanne tilfælde vil Udlændingestyrelsen skulle foretage sin vurdering af, om den pågældende kan være til fare for statens sikkerhed, på det foreliggende grundlag.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle afgive en vurdering i sagen på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag. Vurderingen vil skulle inddrage de udelukkelsesgrunde, der følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Som anført, se hertil også bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil hverken Rigsadvokaten eller Udlændingestyrelsen skulle foretage en vurdering efter udlændingelovens § 26.

Følger det af vurderingen, at udlændingen ikke omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed ikke er til hinder for at udbetale den resterende del af hjælp til repatriering, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om, at repatrieringshjælpen ikke bortfalder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Hjælpen kan herefter udbetales,

forudsat at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt. Følger det derimod af vurderingen, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed er til hinder for at yde den resterende del af hjælp til repatriering, vil kommunalbestyrelsen på baggrund af de foreliggende oplysninger om, hvornår forholdet er begået, skulle foretage en vurdering af, om den tidsmæssige betingelse efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er opfyldt. Hvis den tidsmæssige betingelse er opfyldt, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

For det andet indebærer forslaget, at kommunalbestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, indhenter en vurdering fra Udlændingestyrelsen af, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Med forslaget er det – som for bortfaldsvurderingen – Udlændingestyrelsen, der foretager tilbageholdelsesvurderingen for så vidt angår vurderingen af udelukkelsesgrundene.

Modtager kommunalbestyrelsen i en konkret sag om udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering oplysninger, der indikerer, at den repatrierede person efter afgørelsen om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, muligvis har begået alvorligere kriminalitet, skal kommunen herefter efter omstændighederne anmode Udlændingestyrelsen om at vurdere, om oplysningerne giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1.

Det vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra Udlændingestyrelsen, når vurderingen er til brug for kommunens vurdering af tilbageholdelse efter forslaget til § 9 b, stk. 3.

Kommunalbestyrelsen vil efter den foreslåede ordning skulle lægge Udlændingestyrelsens vurdering af, om der er grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, uprøvet til grund. Kommunalbestyrelsen vil herefter skulle foretage en selvstændig vurdering af, om de foreliggende oplysninger giver grund til at antage, at den tidsmæssige betingelse efter forslaget § 9 b, stk. 2, er opfyldt.

Det forhold, at udlændingemyndighederne efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, har indledt en sag om inddragelse af en repatrieret udlændings tidsbegrænse-

de eller tidsubegrænsede opholdstilladelse, vil i sig selv være tilstrækkeligt til, at kommunalbestyrelsen vil kunne tilbageholde repatrieringshjælpen i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, medmindre det er åbenbart, at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, ikke er opfyldt. Tilsvarende gælder i sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Repatrieringshjælpen vil også kunne tilbageholdes i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen allerede har inddraget den repatrierede udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og klage over afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse er under behandling i Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet. Det betyder normalt, at Udlændingestyrelsen ikke i disse tilfælde selvstændigt vil skulle vurdere, om der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, idet det som følge af den verserende sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse allerede er givet, at repatrieringshjælpen kan tilbageholdes. I tilfælde, hvor forholdet vurderes at være omfattet af en af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i udlændingemyndighedernes afgørelse, men hvor opholdstilladelsen undlades inddraget eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 26, vil Udlændingestyrelsen desuden normalt kunne lægge til grund i sin vurdering, at forholdet omfattes af den relevante udelukkelsesgrund i udlændingelovens § 10.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 2. pkt., at Udlændingestyrelsens vurdering ikke er en afgørelse.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsens vurdering i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 4, 1. pkt., ikke er en afgørelse, uanset at vurderingen skal lægges til grund ved kommunalbestyrelsens behandling af sager efter forslaget § 9 b, stk. 1 og 3.

Udlændingestyrelsens vurdering er således med forslaget ikke en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Uanset dette forudsættes det, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af bortfaldsvurderingen efter forslaget til § 9 b, stk. 1, omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at Udlændingestyrelsens bortfaldsvurdering forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Derimod skal der ikke f.eks. foretages partshøring eller gives en begrundelse i tilbageholdelsessager efter forslaget til § 9 b, stk. 3, jf. herved bemærkningerne til § 9 b, stk. 3, hvilket også omfatter Udlændingestyrelsens vurdering herom.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 3. pkt., at hvis personens opholdstilladelse er inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved afgørelsen om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil skulle lægge udlændingemyndighedernes afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, uprøvet til grund i de tilfælde, hvor en sådan afgørelse allerede er truffet. I disse tilfælde vil den relevante kommunalbestyrelse ikke skulle anmode Udlændingestyrelsen om at foretage samme vurdering igen, men vil kunne lægge afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse til grund ved behandling af sagen, jf. forslaget § 9 b, stk. 1.

Med forslaget sikres det, at Udlændingestyrelsen ikke på ny vil skulle foretage den samme vurdering til brug for bortfaldssagen, når vurderingen allerede vil være foretaget i relation til en eventuel sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, og § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Behandles en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet, vil kommunalbestyrelsens afgørelse skulle afvente udfaldet heraf. I sådanne sager kan hjælpen efter omstændighederne tilbageholdes, jf. herved forslaget til § 9 b, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3.

Formålet med forslaget er at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager. Med forslaget tilvejebringes særskilt hjemmel til, at de myndigheder, der måtte komme i besiddelse af relevante oplysninger om forhold i repatrieringslandet eller om den repatrierede person, kan gøre kommunalbestyrelsen opmærksom herpå i form af en underretning.

Forslaget indebærer således, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette den kommune, hvori udlændingen senest har haft bopæl i Danmark, hvis der på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, er spørgsmål om hvorvidt en repatrieret udlænding har eller kan have begået f.eks. alvorligere kriminalitet efter repatrieringen.

På den ene side ligger der ikke heri en pligt for myndighederne – heller ikke kommunerne – til af egen drift i alle sager forud for udbetaling af den resterende del af hjælpen at undersøge, om der måtte foreligge oplysninger om forhold, der kan føre til bortfald af den resterende del af hjælpen. På den anden side vil tærsklen for underretningen være lav. Der vil således ske underretning, når det er nødvendigt for behandlingen af en sag efter de foreslåede bestemmelser om tilbageholdelse og bortfald af repatrieringshjælpen. Det vil herefter – efter anmodning fra den relevante kommune – være op til Udlændingestyrelsen i første omgang at vurdere, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at den resterende del af hjælpen kan tilbageholdes, jf. forslaget til § 9 b, stk. 3, og om der er grundlag for, at hjælpen skal bortfalde i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 1.

I relation til politiet vil det f.eks. kunne være i den situation, hvor der via efterforskning er fremkommet oplysninger om, at en udlænding, der har haft en tilknytning til Danmark, har eller kan have begået alvorligere kriminalitet efter at have forladt Danmark. Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at foretage underretning, hvis det vurderes, at underretning – og videregivelse af de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, jf. bemærkningerne til forslaget til § 9 b, stk. 5, 2. pkt. – bør undlades af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter. For Udlændingestyrelsen vil spørgsmålet f.eks. kunne opstå, hvis Udlændingestyrelsen modtager oplysninger om, at en udlænding med en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse er dømt for et alvorligere forhold i udlandet med henblik på at vurdere, om udlændingens opholdstilladelse skal inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3. For så vidt angår Udenrigsministeriet vil der f.eks. kunne være tale om oplysninger, som kommer en dansk repræsentation i udlandet i hænde, om at en person, der har haft en tilknytning til Danmark, har begået alvorligere kriminalitet.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., at de nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Forslaget, der har til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager, betyder, at det præciseres, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet

og/eller politiet vil kunne videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige til sagens behandling, til den relevante kommune, og at der ikke forinden skal indhentes et samtykke fra personen hertil.

Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at videregive oplysninger af betydning for behandlingen af en sag om tilbageholdelse eller bortfald af repatrieringshjælp, hvis det vurderes, at oplysningerne af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter bør hemmeligholdes.

Med forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., foretages således en præcisering særskilt i repatrieringsloven med hjemmel til at videregive oplysninger til kommunalbestyrelsen, der nærmere beskriver de pågældende handlinger af personoplysninger og de involverede myndigheder der videregiver og modtager personoplysningerne i forbindelse med sagbehandlingen.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for at anmode Udlændingestyrelsen vurdere, om den resterende del af hjælp til repatriering kan bortfalde eller tilbageholdes, og som er nødvendige til sagens behandling, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3, uden at der forinden skal søges indhentet et samtykke fra den repatrierede person. Det vil som udgangspunkt være de oplysninger, kommunalbestyrelsen har modtaget, der indikerer, at den repatrierede person har begået alvorlig kriminalitet mv. efter repatrieringen, som vil være nødvendige oplysninger for sagens behandling at videregive.

Forslaget har – i lighed med forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., og § 9 b, stk. 6, 2. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan bidrage til Udlændingestyrelsens oplysningsgrundlag i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt der kan ske bortfald og tilbageholdelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsen kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., til kommunalbestyrelsen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens bortfaldsvurdering og tilbageholdelsesvurdering efter forslaget til § 9 b,

stk. 1 og 3, uden at der forinden skal søges indhentet et samtykke fra den repatrierede person. Der kan f.eks. være tale om videregivelse af oplysninger om afsluttede straffetretlige sager mod den repatrierede person, herunder i form af domme, sigtelser eller tiltalerejsning.

Forslaget har – i lighed med de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., og § 9 b, stk. 6, 1. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan desuden bidrage som oplysningsgrundlag ved kommunalbestyrelsens efterfølgende vurdering af den tidsmæssige betingelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, i forbindelse med bortfalds- og tilbageholdelsesvurderingen efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 7, at Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.

Forslaget indebærer, at Udenrigsministeriet som supplement til kommunalbestyrelsens og Udlændingestyrelsens indhentelse af oplysninger i muligt omfang bistår disse med indhentelse af en række oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager om bortfald og tilbageholdelse efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3. Udenrigsministeriet vil således på anmodning fra den relevante kommune eller Udlændingestyrelsen i muligt omfang skulle indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3.

Udenrigsministeriets bistand vil hovedsageligt bestå i indhentelse af oplysninger fra f.eks. de lokale myndigheder i den repatrierede persons hjemland eller tidligere opholdsland om de faktiske omstændigheder angående det forhold, den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen. Der kan f.eks. være tale om oplysninger om tidspunktet for, arten og karakteren af det forhold, den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen. Der kan endvidere være tale om oplysninger om tiltaler, sigtelser eller domme efter repatrieringen. I forlængelse heraf vil Udenrigsministeriets bistand kunne bestå i at ægtshedsvurdere en eventuel straffedom.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Udenrigsministeriet efter omstændighederne kan bistå Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente og verificere oplysninger om et faktisk forhold, som den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen, med henblik på at kommunalbestyrelsens bortfaldsafgørelse efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og tilkendegivelse om tilbageholdelse efter forslaget til § 9 b, stk. 3, og Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til § 9 b, stk. 4, beror på et tilstrækkeligt oplyst grundlag.

Ved indhentelse af oplysninger fra den repatrierede persons hjemland eller tidligere opholdsland vil der som i andre sager skulle foretages en vurdering af, i hvilket omfang der kan videregives oplysninger om den repatrierede person til hjemlandets eller det tidligere opholdslands myndigheder.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelsen af den foreslåede bestemmelse om indhentelse af oplysninger til brug for behandling af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3, jf. også stk. 4, kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til blandt andet at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager. Det kan således i praksis blandt andet vise sig vanskeligt at indhente relevante oplysninger i udlandet. f.eks. i tilfælde, hvor der ikke er en dansk ambassade i pågældende land. Sådanne udfordringer kan have en afsmittede effekt i forholdet til antallet af afgørelser om bortfald af repatrieringshjælpen.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3.

Til nr. 7

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 7.

Betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand er, at personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, at personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, at personen har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år, og at personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 1-4.

Reintegrationsbistand kan efter ansøgning og under visse nærmere betingelser ydes til en person omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller 7, jf. § 10, stk. 1.

Reintegrationsbistand udbetales som udgangspunkt som en løbende, månedlig ydelse i 5 år. I stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af den 5-årige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 2. Anmodningen herom er uigenkaldelig, jf. § 10, stk. 2, 2. pkt.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen endvidere efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som

er omfattet af personkredsen i § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned, jf. § 10, stk. 2, 2. pkt. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om den supplerende reintegrationsbistand, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr., jf. § 10, stk. 3, 3. pkt. Anmodningen herom er uigenkaldelig.

Pension, der medtages ved repatriering i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og andre lande, fradrages i reintegrationsbistanden, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 5.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter efter repatrieringslovens § 10, stk. 7, størrelsen af reintegrationsbistanden for personer, der repatrierer. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter loven fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 7, 3. pkt. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand og bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017 om reintegrationsbistandens størrelse.

Det følger af § 6 i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, at udbetaling af reintegrationsbistanden ophører, hvis udlændingen dør, flytter til et andet land eller kommer i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand. Afgår udlændingen ved døden, ophører udbetalingen af reintegrationsbistanden med udgangen af den måned, hvori dødsfaldet har fundet sted.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand udbetales.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om alvorlig kriminalitet mv. begået uden for Danmark efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding kunne have fået inddraget sin opholdstilladelse, og at vedkommende i så fald ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og dermed heller ikke have haft ret til reintegrationsbistand, f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet under et besøg i udlandet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse

af forlængelse af opholdstilladelsen, ikke er til hinder for, at en person fortsat har ret til at få udbetalt den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Det foreslås, at der i repatrieringslovens § 10 b indsættes en ny bestemmelse om, at reintegrationsbistand i visse tilfælde kan bortfalde og tilbageholdes.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre en højere grad af parallelitet i forhold til retten til at få udbetalt den fortsatte løbende reintegrationsbistand månedsvis, hvis en udlænding begår alvorlig kriminalitet m.v. uden for landet, uanset om forholdet ligger forud for eller efter repatrieringen.

Med forslaget skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at reintegrationsbistanden bortfalder, hvis kommunalbestyrelsen bliver bekendt med oplysninger om forhold, som efter en (hypotetisk) vurdering af karakteren af det begåede forhold normalt ville kunne udelukke en udlænding fra opholdstilladelse i landet under henvisning til, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at udlændingen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, at udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, eller at udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingelovens § 10, stk. 5.

Særligt for så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, forudsættes det, at der i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Desuden vil det i sager om bortfald af reintegrationsbistand være en forudsætning for anvendelse af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at den udenlandske straffedom kan anerkendes i Danmark. Det vil bero på en konkret vurdering.

Som udgangspunkt vil straffedomme fra medlemsstater i EU kunne anerkendes. I øvrigt vil straffedomme fra lande, der har tiltrådt Europarådets konvention om overførsel af domfældte som udgangspunkt også kunne anerkendes.

Uanset hvor straffedommen er afsagt, bør det undersøges, om den pågældende var tilstede under sagens behandling. Hvis dette ikke er tilfældet, kan dommen dog anerkendes, hvis en af betingelserne i § 29 d, nr. 6, i lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union er opfyldt. Bestemmelsen opremser de principper for anerkendelse af domme, hvor den tiltalte ikke har været til stede, som gælder inden for EU.

I forhold til lande, der må antages at have retssystemer, der adskiller sig væsentligt fra det danske, må der endvidere indhentes nærmere oplysninger om retssystemet i det pågældende land. På baggrund af disse oplysninger vil det eventuelt være relevant at stille spørgsmål til, hvordan processen i det pågældende land er forløbet, for at kunne fastslå, om dommen er afsagt på grundlag af en retfærdig rettergang, f.eks. i forhold til om den pågældende har haft adgang til en forsvarer.

De forhold, der kan føre til, at reintegrationsbistanden efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, bortfalder, svarer for så vidt angår karakteren af forholdet til de tilfælde, hvorefter en opholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5. Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som skal foretages, svarer således til den vurdering af karakteren af forholdet, som Udlændingestyrelsen allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3. Vurderingen vil endvidere svare til den vurdering, som efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, skal foretages i sager om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 19 a, stk. 3. Det betyder, at inddragelse skal ske, medmindre dette vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant. FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's Handicapkonvention og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder ligeledes relevante bestemmelser på dette område.

Til forskel fra sager om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, forudsættes det med lovforslaget, at der ikke skal foretages en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3, ved vurderingen af, om reintegrationsbistanden skal

bortfalde efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1. Vurderingen af, om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er således ikke relevant i tilfælde, hvor vurderingen alene angår spørgsmålet om modtagelse af den resterende del af hjælp til repatriering, og ikke spørgsmålet om fortsat ret til ophold i Danmark.

I tilfælde, hvor udlændingemyndighederne indleder en sag om inddragelse af en udlændings tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, jf. § 11, stk. 2, i perioden, hvori bistanden ydes, vil kommunalbestyrelsen normalt skulle afvente udfaldet af inddragelses- eller forlængelsessagen, medmindre det er åbenbart, at forholdet hverken helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, jf. forslaget til § 10 b, stk. 2.

Træffes der herefter afgørelse om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil kommunalbestyrelsen, medmindre afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse påklages til en administrativ rekursinstans, skulle træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, forudsat at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er opfyldt, og at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt. Det forhold, at udlændingen i medfør af afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse ikke (længere) er omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, er således ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at retten til reintegrationsbistanden automatisk falder bort.

Den foreslåede ordning efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, indebærer, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til.

Afgørelsen om bortfald efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffes af den kommune, hvor personen senest har haft bopæl. Det bemærkes hertil, at udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand forudsætter, at de relevante myndigheder er i besiddelse af oplysninger om personen, der muliggør en partshøring forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om bortfald. Er det ikke muligt for kommunalbestyrelsen at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer bistanden allerede af den grund ikke til udbetaling.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 1. pkt., at bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra

opholdstilladelse, jf. forslaget til § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører.

At forholdet helt eller delvist skal have fundet sted eller være fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand i medfør af repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil reintegrationsbistanden ophører, indebærer, at forholdet helt eller delvist skal kunne tidsfæstes til tiden efter kommunalbestyrelsens afgørelse, dog således at forhold, der i sin helhed kan tidsfæstes til tiden efter, at den løbende reintegrationsbistand er ophørt, f.eks. i tilfælde, hvor ydelsen ophører efter 5 år, eller hvor person flytter til et andet land, ikke indgår i vurderingen. Der kan derimod ikke stilles krav om, at forholdet er påbegyndt eller afsluttet inden for perioden, så længe dele af det forhold, som omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, faktisk har fundet sted i den angivne periode.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 2. pkt., at bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Reintegrationsbistand udbetales månedsvis bagud fra den 1. i måneden efter, at en udlænding er repatrieret til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. § 8, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Med den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 2, bortfalder udbetaling af reintegrationsbistand med virkning fra den første hele måned fra tidspunktet for forholdet, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse. For personer, der begår et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, midt i en måned, vil reintegrationsbistanden således bortfalde for fremtiden regnet fra den første hele måned fra tidspunktet for forholdet. Det vil i praksis betyde, at udbetaling af reintegrationsbistanden ikke vil ske med udgangen af den første hele måned efter det tidspunkt, hvor forholdet har fundet sted. Forløber kriminaliteten mv. over en periode fordelt på flere måneder, regnes bortfaldstidspunktet fra det tidligst mulige tidspunkt. Eksempelvis vil et forhold omfattet af forslaget til § 10 b, stk. 1, der begås den 15. juni, betyde, at ydelsen bortfalder og dermed første gang ikke kommer til udbetaling den 1. august samme år. Dette gælder også, hvis forholdet måtte forløbe ind i juli samme år.

Hvis reintegrationsbistanden er udbetalt eller bogført på modtagerens konto i et pengeinstitut efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand ikke længere er til stede, skal beløbet kræves tilbagebetalt, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Tilbagebetaling forudsættes således også at

kunne komme på tale i tilfælde, hvor reintegrationsbistanden vil skulle bortfalde i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 1, men hvor dette først konstateres på et senere tidspunkt.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, 1. pkt., at udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af § 10 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan tilbageholde den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, når der forud for en afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 1, om bortfald af bistanden foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfaldsadgangen, dvs. omstændigheder, der ville kunne have udelukket en udlænding fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Adgangen til at tilbageholde den løbende, månedlige reintegrationsbistand sikrer, at en afgørelse om bortfald af ydelsen efter omstændighederne ikke vil være uden reel virkning i situationer, hvor vurderingen af et forhold omfattet af forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, først foretages efter, at ydelsen er kommet til udbetaling, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af ydelsen viser sig at være udsigtsløs.

Efter forslaget er der tale om en relativ lav bevisstandard, idet der alene skal være grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, om, hvornår der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, 2. pkt., at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til personen om, at udbetaling af reintegrationsbistanden skal tilbageholdes, ikke er en afgørelse.

Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 3, 2. pkt., ikke er en afgørelse. Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor udbetaling af yderligere månedlige rater af reintegrationsbistanden tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over Udlændingestyrelsens vurdering til brug for tilkendegivelsen om, at reintegrationsbistanden tilbageholdes, jf. herved forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., og bemærkningerne hertil.

Det kan i den forbindelse anføres, at retstilstanden også uden den foreslåede bestemmelse ville være, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til en person om, at ydelsen tilbageholdes, ikke ville være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men en procesledende beslutning. Der kan herved

lægges vægt på, at tilkendegivelsen ikke afgør, om den repatrierede person fortsat har ret til ydelsen og dermed afslutter sagen, men derimod kan betragtes på linje med en foreløbig justering af en løbende udbetaling. Spørgsmålet kan dog give anledning til en vis tvivl, idet der er tale om en beslutning med midlertidige faktiske virkninger for den pågældende. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at der ikke er uklarhed om retstilstanden.

Forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, skal ses i sammenhæng med forslaget til § 10 b, stk. 4. Måtte kommunalbestyrelsen i en konkret sag om udbetaling af reintegrationsbistand modtage oplysninger, der indikerer, at den repatrierede person efter afgørelsen om reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, muligvis har begået alvorligere kriminalitet m.v., vil kommunen således efter omstændighederne – medmindre det f.eks. er åbanbart, at forholdet er begået uden for den periode, der er angivet i forslaget til § 10 b, stk. 2 – skulle anmode Udlændingestyrelsen om at vurdere, om oplysningerne giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 10 b, stk. 1. Det vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra såvel kommunen som Udlændingestyrelsen, når indhentelse af vurderingen er til brug for kommunalbestyrelsens vurdering af tilbageholdelse efter forslaget til § 10 b, stk. 3.

Det foreslås i § 10 b, stk. 4, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af § 10 b, stk. 1, jf. stk. 3.

Forslaget indebærer for det første, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel bortfald af (fortsatte udbetalinger af) den løbende, månedlige reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, medmindre det er åbenbart, at den tidsmæssige betingelse i forslaget til § 10 b, stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt.

Det forudsættes, at kommunen i anmodningen præcist angiver temaet for høringen af Udlændingestyrelsen. Anmodningen skal endvidere normalt indeholde samtlige relevante oplysninger om sagen, som kommunen har i hænde, herunder de oplysninger, som måtte have ført til tilbageholdelse af reintegrationsbistanden i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, samt de oplysninger, som kommunen efterfølgende måtte have modtaget om udlændingen. Modtager kommunen yderligere oplysninger efter tidspunktet for anmodningen, vil kommunen ligeledes skulle sende disse oplysninger til Udlændingestyrelsen. Der kan herved også henvises til forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, om videregivelse uden krav om samtykke.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle oplyse sagen, efter

omstændighederne ved indhentelse af yderligere oplysninger, herunder i relevante tilfælde ved at søge at indhente skriftlig dokumentation f.eks. for en sigtelse eller domfældelse. Udlændingestyrelsen vil på baggrund af de foreliggende oplysninger skulle vurdere, om der er grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Er der grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, forudsættes det, at der typisk i første omgang vil skulle foretages partshøring af den repatrierede person i overensstemmelse med forvaltningslovens § 19. I partshøringen gøres udlændingen opmærksom på de oplysninger, som er modtaget, og udlændingen anmodes om sine bemærkninger hertil. Det bemærkes hertil, at udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand forudsætter, at de relevante myndigheder er i besiddelse af oplysninger om personens nuværende adresse og bankforbindelse, og kommunalbestyrelsen vil således normalt være i besiddelse af kontaktoplysninger, der muliggør en sådan partshøring. Er det ikke muligt hverken for den relevante kommunalbestyrelse eller Udlændingestyrelsen at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer reintegrationsbistanden allerede af den grund ikke til udbetaling.

Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som efter forslaget vil skulle foretages i forbindelse med afgørelsen af sagen om eventuelt bortfald af reintegrationsbistanden i medfør af repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, svarer for så vidt angår vurderingen af karakteren af forholdet til den vurdering, som Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændinge- og Integrationsministeriet allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Udlændingestyrelsen vil således skulle vurdere, f.eks. om alvorlig kriminalitet begået i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringen ville kunne have betydet, at en udlænding ville kunne have været udelukket fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1 eller 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., om vurderingen efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle afgive en vurdering på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag. Vurderingen vil skulle inddrage de udelukkelsesgrunde, der følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Som anført i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil Udlændingestyrelsen dog ikke skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26.

Følger det af vurderingen, at udlændingen ikke omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed ikke er til hinder for at udbetale den løbende, månedlige reintegrationsbistand, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om, at reintegrationsbistanden ikke bortfalder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1. Hjælpen, herunder hjælp tilbageholdt i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 3, kan herefter udbetales, forudsat at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt. Følger det derimod af vurderingen, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed er til hinder for fortsat at yde den løbende, månedlige reintegrationsbistand, vil kommunalbestyrelsen på baggrund af de foreliggende oplysninger om, hvornår forholdet er begået, skulle foretage en vurdering af, om den tidsmæssige betingelse efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er opfyldt. Hvis den tidsmæssige betingelse er opfyldt, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

For det andet indebærer forslaget, at kommunalbestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter forslaget til § 10 b, stk. 3, indhenter en vurdering fra Udlændingestyrelsen om, hvorvidt der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 10 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel tilbageholdelse af den løbende, månedlige reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Med forslaget er det – som for bortfaldsvurderingen – Udlændingestyrelsen, der foretager tilbageholdelsesvurderingen for så vidt angår udelukkelsesgrundene.

Modtager kommunalbestyrelsen i en konkret sag om udbetaling af reintegrationsbistanden oplysninger, der indikerer, at den repatrierede person efter tidspunktet for afgørelsen om at yde reintegrationsbistand muligvis har begået alvorligere kriminalitet, skal kommunen herefter efter omstændighederne anmode Udlændingestyrelsen om at vurdere, om oplysningerne giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 10 b, stk. 1.

Det vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra Udlændingestyrelsen, når vurderingen er til brug for kommunens vurdering af tilbageholdelse efter forslaget til § 10 b, stk. 3.

Med forslaget forudsættes det, at kommunalbestyrelsen vil skulle lægge Udlændingestyrelsens vurdering af, om der er grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk.

1, uprøvet til grund. Kommunalbestyrelsen vil herefter skulle foretage en selvstændig vurdering af, om de foreliggende oplysninger giver grund til at antage, at den tidsmæssige betingelse efter forslagets § 10 b, stk. 2, er opfyldt.

Det forhold, at udlændingemyndighederne efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, har indledt en sag om inddragelse af en repatrieret udlændings tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelse, vil i sig selv være tilstrækkeligt til, at kommunalbestyrelsen vil kunne tilbageholde reintegrationsbistanden i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, medmindre det er åbenbart, at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, ikke er opfyldt. Tilsvarende gælder i sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Reintegrationsbistanden vil også kunne tilbageholdes i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen allerede har inddraget den repatrierede udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og klage over afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse er under behandling i Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet. Det betyder normalt, at Udlændingestyrelsen ikke i disse tilfælde selvstændigt vil skulle vurdere, om der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, idet det som følge af den verserende sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse allerede er givet, at reintegrationsbistanden kan tilbageholdes. I tilfælde, hvor forholdet vurderes at være omfattet af en af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i udlændingemyndighedernes afgørelse, men hvor opholdstilladelsen undlades inddraget eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 26, vil Udlændingestyrelsen desuden normalt kunne lægge grund i sin vurdering, at forholdet omfattes af den relevante udelukkelsesgrund i udlændingelovens § 10.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 2. pkt., at Udlændingestyrelsens vurdering ikke er en afgørelse.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsens vurdering i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ikke er en afgørelse. Dette gælder således, uanset at vurderingen med forslaget forudsættes at skulle lægges uprøvet til grund ved kommunalbestyrelsens behandling af sagerne efter forslagets § 10 b, stk. 1 og 3.

Udlændingestyrelsens vurdering er således med forslaget ikke en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Uanset dette forudsættes det, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af bortfaldsvurderingen efter forslaget til § 10 b, stk. 1, omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af for-

valtningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at Udlændingestyrelsens bortfaldsvurdering forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Derimod skal der ikke f.eks. foretages partshøring eller gives en begrundelse i tilbageholdelsessager efter forslaget til § 10 b, stk. 3, jf. herved bemærkningerne til § 10 b, stk. 3, hvilket også omfatter Udlændingestyrelsens vurdering herom.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 3. pkt., at hvis personens opholdstilladelse er inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved afgørelsen om eventuelt bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, vil skulle lægge udlændingemyndighedernes afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, uprøvet til grund i de tilfælde, hvor en sådan afgørelse allerede er truffet, medmindre afgørelsen er påklaget til en administrativ klageinstans. I disse tilfælde vil den relevante kommunalbestyrelse ikke skulle anmode Udlændingestyrelsen om at foretage samme vurdering igen, men lægge afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse til grund ved behandling af sagen, jf. forslagens § 10 b, stk. 1.

Med forslaget sikres det, at Udlændingestyrelsen ikke på ny vil skulle foretage den samme vurdering til brug for bortfaldssagen, når vurderingen allerede vil være foretaget i relation til en eventuel sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3 eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Behandler Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, vil Udlændingestyrelsens vurdering skulle afvente udfaldet heraf. I sådanne sager kan hjælpen efter omstændighederne tilbageholdes, jf. herved forslaget til § 10 b, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft

bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3.

Formålet med forslaget er at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager. Med forslaget tilvejebringes en særskilt hjemmel til, at de myndigheder, der måtte komme i besiddelse af relevante oplysninger om forhold i repatrieringslandet eller om den repatrierede person, kan gøre kommunalbestyrelsen opmærksom herpå i form af en underretning.

Forslaget indebærer således, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette den kommune, hvori udlændingen senest har haft bopæl i Danmark, hvis der på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, er spørgsmål om, hvorvidt en repatrieret udlænding har eller kan have begået f.eks. alvorligere kriminalitet efter repatrieringen.

På den ene side ligger der ikke heri en pligt for myndighederne – heller ikke kommunerne – til af egen drift i alle sager forud for hver udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand at undersøge, om der måtte foreligge oplysninger om forhold, der kan føre til bortfald af reintegrationsbistanden. På den anden side vil tærsklen for underretningen være lav. Der vil således ske underretning, når det er nødvendigt for behandlingen af en sag vedrørende hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter de foreslåede bestemmelser. Det vil herefter – efter anmodning fra den relevante kommune – være op til Udlændingestyrelsen i første omgang at vurdere, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at reintegrationsbistanden kan tilbageholdes, jf. forslaget til § 10 b, stk. 3, og om der er grundlag for, at bistanden skal bortfalde i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 1.

Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at foretage underretning, hvis det vurderes, at underretning – og videregivelse af de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, jf. bemærkningerne til forslaget til § 10 b, stk. 5, 2. pkt. – bør undlades af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 1. pkt., om underretning af kommunen.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., at de nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1 eller 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Forslaget, der har til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager, betyder, at det præciseres, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet

og/eller politiet kunne videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige til sagens behandling, til den relevante kommune, og at der ikke forinden skal indhentes et samtykke fra personen hertil.

Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at videregive oplysninger af betydning for behandlingen af en sag om tilbageholdelse eller bortfald af reintegrationsbistand, hvis det vurderes, at oplysningerne af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter bør hemmeligholdes.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter § 10 b, stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om den løbende, månedlige reintegrationsbistand kan bortfalde eller tilbageholdes, og som er nødvendige til sagens behandling, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3. Det vil som udgangspunkt være de oplysninger, kommunalbestyrelsen har modtaget, der indikerer, at den repatrierede person har begået alvorlig kriminalitet mv. efter repatrieringen, som vil være nødvendige oplysninger for sagens behandling at videregive.

Forslaget har – i lighed med forslaget til bestemmelserne om repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., og § 10 b, stk. 6, 2. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan bidrage til Udlændingestyrelsens oplysningsgrundlag i vurderingen af, om der kan ske bortfald og tilbageholdelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3.

Anvendelsen af disse selvstændige og direkte behandlingshjemler forudsætter, at der foretages en konkret vurdering i de enkelte tilfælde og sager af, om behandlingen er lovlig. Med forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, 1. pkt., er der imidlertid særskilt hjemmel til at videregive oplysninger fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen uden den repatrierede persons samtykke, der nærmere beskriver de pågældende behandlinger, og uden at der foretages en konkret vurdering af omstændigheder i den enkelte sag.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger

til grund for vurderingen, og som er nødvendige til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsen kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., til kommunalbestyrelsen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens bortfaldsvurdering og tilbageholdelsesvurdering efter § 10 b, stk. 1 og 3, uden at der forinden skal søges indhentet et samtykke fra den repatrierede person. Der kan f.eks. være tale om videregivelse af oplysninger om afsluttede strafferetlige sager mod den repatrierede person, herunder i form af domme, sigtelser eller tiltalerejsning.

Forslaget har – i lighed med de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., og § 10 b, stk. 6, 1. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan desuden bidrage som oplysningsgrundlag ved kommunalbestyrelsens efterfølgende vurdering af den tidsmæssige betingelse, jf. forslagens § 10 b, stk. 2, i forbindelse med bortfalds- og tilbageholdelsesvurderingen efter forslagens § 10 b, stk. 1 og 3.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3..

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 7, at Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.

Forslaget indebærer, at Udenrigsministeriet som supplement til kommunalbestyrelsens og Udlændingestyrelsens indhentelse af oplysninger i muligt omfang bistår disse med indhentelse af en række oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager om bortfald og tilbageholdelse af reintegrationsbistanden efter forslaget til § 10 b, stk. 1 og 3. Udenrigsministeriet vil således på anmodning fra den relevante kommune eller Udlændingestyrelsen i muligt omfang indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Udenrigsministeriet efter omstændighederne kan bistå Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente og verificere oplysninger om et faktisk forhold, som den repatrierede måtte have begået efter afgørelsen om at yde reintegrationsbistand, med henblik på at kommunalbestyrelsens behandling af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3, og Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til § 10 b, stk. 4, beror på et tilstrækkeligt oplyst grundlag.

Ved indhentelse af oplysninger fra den repatrierede persons hjemland eller tidligere opholdsland vil der som i andre

sager skulle foretages en vurdering af, i hvilket omfang der kan videregives oplysninger om den repatrierede person til hjemlandets eller det tidligere opholdslands myndigheder.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelsen af den foreslåede bestemmelse om indhentelse af oplysninger til brug for behandling af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3, jf. også stk. 4, kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til blandt andet at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager. Det kan således i praksis blandt andet vise sig vanskeligt at indhente relevante oplysninger i udlandet. f.eks. i tilfælde, hvor der ikke er en dansk ambassade i pågældende land. Sådanne udfordringer kan have en afsmitte effekt i forholdet til antallet af afgørelser om bortfald af reintegrationsbistanden.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3.

Til nr. 8

Efter repatrieringslovens § 12, stk. 1, kan kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Ankestyrelsens afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 12, stk. 1, ændres, således at kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven, bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, kan indbringes for Ankestyrelsen.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i medfør forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, og kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, om bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand ikke – modsat kommunalbestyrelsens afgørelser truffet efter repatrieringsloven i øvrigt – kan indbringes for Ankestyrelsen.

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og personen vil således kunne klage over afgørelsen om bortfald af støtten til ombudsmanden.

Til § 2

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. februar 2021.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 2, 1. pkt., at repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, som affattet

ved denne lovs § 1, nr. 6 og 7, har virkning for afgørelser, der er truffet efter lovens ikrafttræden, samt for afgørelser, der er truffet inden lovens ikrafttræden, når det forhold, der kunne føre til bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat efter lovens ikrafttræden, og der er afsagt dom om forholdet inden for den periode, der er nævnt i § 9 b, stk. 2, og § 10 b, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 7.

Lovforslagets § 2, stk. 2, 1. pkt., indebærer for det første, at de foreslåede bestemmelser om bortfald i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, vil finde anvendelse for alle afgørelser om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og om den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, der er truffet efter lovens ikrafttræden.

For det andet indebærer forslaget, at de foreslåede bestemmelser om bortfald i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, vil finde anvendelse for afgørelser om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og om den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, der er truffet før lovens ikrafttræden, når det forhold, som efter forslaget kunne føre til bortfald, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat efter lovens ikrafttræden, og der er afsagt en dom om forholdet inden for den periode, der er nævnt i § 9 b, stk. 2, og § 10 b, stk. 2.

Det er en forudsætning, at den udenlandske straffedom kan anerkendes i Danmark. Det vil bero på en konkret vurdering. Som udgangspunkt vil straffedomme fra medlemsstater i EU kunne anerkendes. I øvrigt vil straffedomme fra lande, der har tiltrådt Europarådets konvention om overførsel af domfældte som udgangspunkt også kunne anerkendes. Uanset hvor straffedommen er afsagt, bør det undersøges, om den pågældende var tilstede under sagens behandling. Hvis dette ikke er tilfældet, kan dommen dog anerkendes, hvis en af betingelserne i § 29 d, nr. 6, i lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union er opfyldt. Bestemmelsen opremser de principper for anerkendelse af domme, hvor den tiltalte ikke har været til stede, som gælder inden for EU. I forhold til lande, der må antages at have retssystemer, der adskiller sig væsentligt fra det danske, må der endvidere efter omstændighederne indhentes nærmere oplysninger om retssystemet i det pågældende land. På baggrund af disse oplysninger vil det eventuelt være relevant at stille spørgsmål til, hvordan processen i det pågældende land er forløbet, for at kunne fastslå, om dommen er afsagt på grundlag af en retfærdig rettergang, f.eks. i forhold til om den pågældende har haft adgang til en forsvarer.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 2, 2. pkt., at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand, når der ikke er afsagt dom, men når personen er sigtet eller tiltalt for et forhold som nævnt i § 2, stk. 2, 1. pkt., kan tilbageholdes, hvis der er udsigt til, at der afsiges dom inden for rimelig tid.

Lovforslagets § 2, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, uanset at afgørelsen er truffet før lovens ikrafttræden, vil kunne tilbageholdes, når det forhold, som efter forslaget kunne føre til bortfald, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat efter lovens ikrafttræden, og når personen er sigtet eller tiltalt for forholdet inden for den periode, der er nævnt i § 9 b, stk. 2, eller § 10 b, stk. 2, og der er udsigt til, at der afsiges dom inden for rimelig tid.

Ved ”rimelig tid” forstås, at der vil skulle være udsigt til, at der afsiges dom inden for en rimelig tidshorizont. Det vil bero på de konkrete omstændigheder i sagen, om der vurderes at være udsigt til, at der afsiges dom om forholdet inden for rimelig tid. Ved denne vurdering vil der bl.a. skulle lægges vægt på sagens kompleksitet og omfang, samt om sagen er anket til højere retsinstanser, således at der endnu ikke er afsagt endelig dom. Til brug for vurderingen af, om der er udsigt til, at der afsiges dom inden for rimelig tid, vil der efter omstændighederne kunne indhentes oplysninger fra Udenrigsministeriet i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 7, og § 10 b, stk. 7.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 2, 3. pkt., at den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder, hvis der afsiges fældende dom om forholdet.

Lovforslagets § 2, stk. 2, 3. pkt., indebærer, at kommunalbestyrelsen vil kunne træffe afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, som måtte være tilbageholdt i medfør af lovforslagets § 2, stk. 2, 2. pkt., kan bortfalde i tilfælde, hvor der efterfølgende afsiges fældende dom om det forhold, som lå til grund for tilbageholden. Ved ”fældende dom” forstås, at domme fra lavere retsinstanser, der er påklaget eller inden for bestemte frister vil kunne påklages til højere retsinstanser, ikke kan føre til bortfald, førend fristen for påklage er udløbet, eller den højere retsinstans har taget stilling til påklagen.

Det er en forudsætning, at den udenlandske straffedom kan anerkendes i Danmark. Det vil bero på en konkret vurdering. Som udgangspunkt vil straffedomme fra medlemsstater i EU kunne anerkendes. I øvrigt vil straffedomme fra lande, der har tiltrådt Europarådets konvention om overførsel af domfældte som udgangspunkt også kunne anerkendes. Uanset hvor straffedommen er afsagt, bør det undersøges, om den pågældende var tilstede under sagens behandling. Hvis dette ikke er tilfældet, kan dommen dog anerkendes, hvis en af betingelserne i § 29 d, nr. 6, i lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union er opfyldt. Bestemmelsen opremsede de principper for anerkendelse af domme, hvor den tiltalte ikke har været til stede, som gælder inden for EU. I forhold til lande, der må antages at have retssystemer, der adskiller sig væsentligt fra det danske, må der endvidere efter omstændighederne indhentes nærmere oplysninger om retssystemet i det pågældende

land. På baggrund af disse oplysninger vil det eventuelt være relevant at stille spørgsmål til, hvordan processen i det pågældende land er forløbet, for at kunne fastslå, om dommen er afsagt på grundlag af en retfærdig rettergang, f.eks. i forhold til om den pågældende har haft adgang til en forsvarer.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 2, 4. pkt., at den tilbageholdte hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand efterbetales, hvis der afsiges frifindende dom.

Lovforslagets § 2, stk. 2, 4. pkt., indebærer, at der vil skulle ske efterbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, som måtte være tilbageholdt i medfør af lovforslagets § 2, stk. 2, 2.pkt., i tilfælde, hvor der efterfølgende afsiges frifindende dom om det forhold, der kunne have ført til bortfald af støtten i medfør af lovforslagets § 2, stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 3, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, endvidere har virkning for afgørelser, der er truffet før lovens ikrafttræden, uanset at det forhold, der kunne føre til bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, i sin helhed er begået før lovens ikrafttræden, hvis der er grund til at antage, at den resterende del af hjælpen til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand vil blive anvendt til forhold, der i sig selv ville være omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1.

Lovforslagets § 2, stk. 3, indebærer, at støtten vil kunne bortfalde, også når forholdet er begået før lovens ikrafttræden, hvis der er grund til at antage, at støtten vil blive anvendt aktiviteter, der i sig selv må anses for en fare for statens sikkerhed, må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F (krigsforbrydelser mv.). Efter forslaget er der tale om en relativ lav bevisstandard, idet der alene skal være grund til at antage, at støtten vil blive anvendt til aktiviteter, der i sig selv kan være til fare for statens sikkerhed mv.

Til brug for vurderingen af, om der er grund til at antage, at støtten vil blive anvendt til forhold, der i sig selv kan være omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, vil kommunalbestyrelsen kunne indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. Er der indikationer på, at støtten vil blive anvendt til aktiviteter, der i sig selv kan være til fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen kunne anmode PET om en udtalelse om spørgsmålet. Det bemærkes i den forbindelse, at det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som indebærer, at der kan være grund til at antage, at støtten vil blive anvendt til aktiviteter, der i sig selv kan være til fare for statens sikkerhed, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke vil kunne videregive disse til Udlændingestyrelsen. I sådanne tilfælde vil Udlændingestyrelsen skulle foretage sin vurdering af, om støtten

vil blive anvendt til aktiviteter, der i sig selv kan være til fare for statens sikkerhed, på det foreliggende grundlag.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 4, at hvis der allerede er sket udbetaling af hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand til en person, der ikke er berettiget hertil, jf. stk. 2 og 3, kan beløbet kræves tilbagebetalt efter bestemmelsen i repatrieringslovens § 9, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, samt efter regler udstedt i medfør af repatrieringslovens § 10, stk. 6, jf. stk. 7, 3. pkt.

Lovforslagets § 2, stk. 4, indebærer, at hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand, der allerede måtte være kommet til udbetaling til en person, kan kræves tilbagebetalt efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9, 4. pkt. (hjælp til repatriering), eller efter

efter regler udstedt i medfør af repatrieringslovens § 10, stk. 6, jf. stk. 7, 3. pkt., hvis støtten bortfalder i medfør af lovforslagets § 2, stk. 2 og 3. Hermed sikres det, at kommunalbestyrelsen, uanset at afgørelsen om støtte er truffet før lovens ikrafttræden, vil kunne kræve tilbagebetaling i tilfælde, hvor myndighederne først efter udbetalingstidspunktet bliver bekendt med, at personen ikke er berettiget til støtten, jf. lovforslagets § 2, stk. 2 og 3.

Repatrieringsloven gælder ikke for Færøerne eller i Grønland og kan heller ikke ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne eller Grønland, hverken helt eller delvist. En ændring af repatrieringsloven kan derfor heller ikke gælde for Færøerne eller Grønland, og lovforslaget indeholder på den baggrund ikke nogen territorialbestemmelse.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Uanset stk. 8 kan der ydes hjælp til repatriering, hvis 1-4) ---

Stk. 10-11. ---

§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 a. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 8, i øvrigt er opfyldt.

§ 1

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, *stk. 1, 2. pkt.*, og *stk. 9*, ændres »stk. 8« til: »stk. 9«

2. I § 7 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:
»*Stk. 7.* Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. stk. 3-6, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.«

Stk. 7-11 bliver herefter stk. 8-12.

3. I § 9, *3. pkt.*, indsættes efter »ansøgningen om hjælp til repatriering«. : »eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, «.

4. I § 9 indsættes efter 3. pkt. som nyt punktum:

»Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. «

5. I § 9 a, *stk. 4*, ændres »§ 7, stk. 1 og 8,« til: »§ 7, stk. 1 og 9,«.

6. Efter § 9 a indsættes i *kapitel 3*:

»§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 3. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.«

7. Efter § 10 a indsættes i *kapitel 4*:

»§ 10 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Stk. 3. Udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1 eller stk. 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.«

§ 12. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.
Stk. 2. ---

8. I § 12, *stk. 1*, indsættes efter »afgørelser efter denne lov«:
»bortset fra afgørelser efter § 9 b, *stk. 1*, og § 10 b, *stk. 1*,«.